ምዕራፍ ፲ ።

፩ ዘቲ፡ ዓቀበት አበ ዓለም ዘተልሕኰ ቅ
ድመ ። ዘፍ ፪ ፳፯ ፣
ይህች ሕግ አንድም ወልድ መንፈስ ቅ
ዱስ አስቀድሞ የተፈጠረ አበ ዓለም አ
ዳምን ጠበቀችው ።
ባሕቲቱ ተገቢሮ ተማኅፀነቶ ።
ብቻውን በተፈጠረ ጊዜ እንዳደረ እቃ ጠ
በቀችው ።
፪ ወአድኀነቶ እምአበሳ ርእሱ ።
ከኃጢአቱም አዳነችው ። ምነው በድሎ የለ
ም ቢሉ ሰባቱን ዘመን ጠብቃዋለችና ።
አንድም ከሁለተኛ በደል ጠብቃዋለችና ።
አንድም በድሎ አልበደልሁም ከማለት ንስ
ሐ ከለመግባት አድናዋለችና አድኀነቶ አለ
ወወሀበቶ ኃይለ ከመ ይኰንን ወየአኀዝ
ኵሎ ።
ሁሉን ይገዛ ዘንድ ኃይልንም ሰጠችው ።
፫ ወሶበ ርኅቀ እምኔሃ ዓማፂ ወገፋዒ በመ
ዓት ተኀጕለ ምስለ ነፍሳተ ቀታልያነ አ
ኀው ። ዘፍ ፬ ፳፭ ፣
ርኅቀ በመዓት ተኃጕለ በመዓት ብለህ ግ
ጠም በደለኛ ሰውን የሚበድል ቃየል ተ
ቈጥቶ ከሷ በራቀ ጊዜ ወንድሞቻቸውን ከ
ሚገድሉ ሰዎች ጋራ በመዓት ጠፋ ። ጊዜ
ባያገናኛቸው ግብር ያገናኛቸዋልና ምስለ
ቀታልያነ አኃው አለ ። አንድም ወንድሞቻ
ቸውን እንደሚገድሉ ሰዎች ጠፋ ።
፬ ወከማሁ ሶበ ተአይኅ ምድር አድኀነቶ ጥ
በብ ። ዘፍ ፯ ፰ ፲፱ ።
ትጠፍእ ትደመሰስ ሲል ነው እንደዚህ ሁሉ
እንደ ቃየል ምድር በማየ አይህ በጠፋች
ጊዜ ጥበብ ኖኅን አዳነችው ።
ወኃደፈቶ ለጻድቅ በንዋየ ዕፅ ምኑን ።
በተናቀ መርከብም ጻድቅ ኖኅን አሻገረ
ችው ።
፭ ዘቲ ሶበ ተከዕወ አሕዛብ ውስተ ኅብረ እ
ከይ ወጹግ አመረቶ ለጻድቅ ። ዘፍ ፲፪ ፩ ።
ይህች ጥበብ አሕዛብ ወደ ኃጢአት ወደ
ክፋት ቅመም ተገርኝተው ተጨልጠው በ
ሄዱ ጊዜ አብርሃምን አመለከተችው ።
ወዓቀበቶ ለእግዚአብሔር ዘእንበለ አበሳ ወ
ነውር ።
ያለነውር ያለኃጢአት ለእግዚአብሔር ሊገ
ዛም ጠበቀችው ።
ወዓቀበት ወልደ ጽኑዓ በምሕረት ።
ጽኑዓ በምሕረት ዓቀበት በምሕረት ብለህ
ግጠም መሥዋዕት ልሁን በማለት የጸና ል
ጁንም ጠበቀችው ።
፮ ዘቲ ባልሐት ወልደ ጻድቀ እምእለ ይትኃ
ጐሉ ረሲዓን ። ዘፍ ፲፱ ፩ ፳፫ ።
ይህቺ ጥበበ እግዚአብሔርን ከዘነጉ ከሰብ
አ ሰዶም ከሰብአ ገሞራ ለይታ ሎጥን አዳ
ነችው ።
ወአድኀነቶ በጕይይ ሶበ ወረደት እሳት ዲበ
፭አህጉር ።
በ፭ቱ አህጉር ላይ እሳት በወረደች ጊዜ እስ
ከ ሴጎር ድረስ በመሸሽ አዳነችው በ፭ አህጉር
ያሉቸው ሰዶም ገሞራ አዳማ ሱባማ ሲባዮን
ናቸው ።
፯ እስከ ይእዜ ሀሰወት ስምዓ ለእከዮሙ እንዘ
ትጠይስ ብድውታ ።
ምድረ በዳም ሆና ለክፋታቸው ምስክር ሊሆ
ን እስከዛሬ ድረስ ስትጤስ አለች ።
ወአትክልቲሃኒ እመ በጊዜሃ ይፈርዩ ሀኢኮኑ
ፍጹማነ ። አትክልቶችዋም
በጊዜዋ ጊዜ ቢያፈሩ ፍጹማን አይደሉም ።
፰ ወነፍስ እንተ ኢአምነት ዝክረ ቆመት ሐው
ልተ ፄው ዘያስተርኢ ።
ዙረሽ አትዩ ያላት የመልአኩን ቃል ያላ
መነች ብእሲተ ሎጥም ለክፋቷ መታሰቢያ
ሊሆን የሚታይ የጨው ደንጊያ ሆና ቆመ
ች ። ስለ ምን የጨው ደንጊያ አደረጋት ቢሉ
ኃጢአት ጨው ጨው ይላት ነበርና ። አንድ
ም ጨው ልትበደር ሂዳ ዛሬ ከቤታትን የገ

ቡ ሰዎች አዕናቍ አዕናቍ ናቸው መጥታች
ሁ ፈቃዳችሁን ፈጽሙ ብላ ተናግራ ነበርና በ
ግብሯ ጨው አደረጋት ። እንድም ። ቢጉልቱ
ት ይፈነዳል ከውሀ ቢጥሉት ያመራል ቢንተ
ራሱት ራስ ይመልጣል ከወጀድ ቢጥሉት መ
ሬት ገሀ ያደርጋልና የማትረባ ፍጥረት ሲል
የጨው ደንጊያ አደረጋት ። ይቺንም የመናን
ያን አምሳል አድርጎ ወስዷታል ። ሰው ከመነ
ነ ፪በኋላ ወደቤቱ ቢመለስ ብእሲተ ሎጥን ያ
ገኝ ያገኙዋል ብሎ ተዘከርዋ ለብእሲተ ሎጥ
ብሎ በሉቃስ ወንጌል አንብቧታል ።
፱ እስመ እልክቱ እለ ተዓደዉ ጥበበ አኮ ከመ
ዘኀሥሩ በአእምሮ ርደተ መዓት እንተ በጽ
ሐቶሙ
ጥበብን የተላለፉ እነዚህ ሰብአ ትካት የደረ
ሰባቸውን መዓት በማወቅ እንደጠፉ የጠፉ
አይደለምና ። እስከ ይእዜ ሀለወት እንዘ ትጠ
ይስ እንድም ጥበብን የተላለፉ ናቸውና ሰ
ብአ ትካት የደረሰችባቸውን መዓት እንደ
ጠፉ የጠፉ አይደለም እንድም ጥበብን የተ
ላለፉ እነዚህ ሰብአ ትካት የደረሰችባቸውን
መዓት በማወቅ እንደጠፉ የጠፉ አይደለም።
አላ ኀደጉ ውስተ ዓለም ለዕበዶሙ ዝክረ ከመ
ኢይትከሀሎሙ ኀብዓተ አበሳ እንተ አበሱ።
የበደሉትን በደላቸውን መሠወር እንዳይቻላ
ቸው መጠን ለስንፍናቸው ጥፋታቸውን መ
ታሰቢያ አድርገው ተዉ እንጂ አኮ ዘኀሥሩ
ብለህ እሠር።
፲ ጥበብሰ ባልሐት ለእለ ይትለአከዋ እምፃማ
ወሕማም። —— ጥበብ ግን የሚያገለግሏትን
ሰዎች ከድካም ከመከራ አዳነች።
፲፩ ዛቲ መርሐት ውስተ ፍኖተ ርትዕ ጻድቀ ዘ
ጐየ እመዓተ እኁሁ ዘፍ ፳፰ ፩ ፲፪።
ይህች ጥበብ ከወንድሙ ቍጣ የተነሣ የሸሸ
ያዕቆብን ወደቀና መንገድ መራችው።
ወአርአየቶ መንግሥተ እግዚአብሔር።
ሰዋስወ ወርቅንም አሳየችው።
ወወሀበቶ አእምሮ ቅዱሳን ።
አብርሃም ይስሐቅ የሚያውቁትን እውቀት ገ
ለጸችለት እንድም መላእክት የሚያውቁትን
ገለጸችለት እንድም መላእክትን ማወቅ ።
፲፪ ወአርኀበት ሎቱ ብዕሎ እምፃማሁ ።
ከድካሙ የተነሣ ብዕሉን አበዛችለት ዝንጕ
ርጕር ነጭ ቀይ የተወለደው ላንተ ይሁን
ቢለው እነዚህ ሁሉ ተወልደውለታልና።
ወእምእለ የኀይድዎ ወይትኄየልዎ ቆመት
ሎቱ ።
ከሚቀሙት ከሚበረታቱበት ሰዎችም ዋስ
ጠበቃ ሆና ቆመችለት ።
፲፫ ወረድአቶ ።
ሠርዓቶ ሲል ነው ሠራራችው ።
ወዓቀበቶ ወተማኅፀነቶ እምአፅራሪሁ ።
ከጠላቶቹ ከላባ ከኤሳው እንዳደራ ዕቃ አድ
ርጋ ጠበቀችው ።
ወአድኀነቶ እምእለ ዓገትዎ ።
ከከበቡትም አዳነችው ።
፲፬ ወሠርዓቶ አመ ጸገወቶ ገድለ ጽኑዓ ።
ሰመየቶ ሲል ነው ከጌታ ጋራ እንዲታገል
ባደረገችው ጊዜ ኢይኩን ስምከ ያዕቆብ አላ
ይኩን ስምከ እሥራኤል ብላ ስም አወጣች
ለት ።
ከመ ያእምር እስመ ተቀንዮ ለእግዚአብሔር
በሠናይ ይጸንዕ እምኵሉ ።
በበጎ ነገር ለእግዚአብሔር መገዛት ከሁሉ
እንዲጸና ያውቅ ዘንድ ዘፍ ፴፱ ፩ ፪።
፲፭ ዛቲ ኢኀደገት ጻድቀ ተሣይጦ።
ይህች ጥበብ ጻድቅ ዮሴፍን በተሸጠ ጊዜ
አልተለየችውም።
ወወረደት ምስሌሁ ውስተ ግብጽ።
ወደግብጽ አብራው ወረደች እንጂ እንድም
ውስተ ግብ ይላል ወደጕድጓድ አብራው ወ
ረደች እንጂ።
፲፮ አድኀነቶ እምኃጢአት።
ከኃጢአት አዳነችው እንድም ከብእሲተ ጲ
ጥፋራ።
ወውስተ ሙቃሔሁ ኢኀደገቶ እስከ ሶበ አ

ምጽአት ሎቱ ሢመተ መንግሥት ወምልክና።
በተበረታቱበት ሰዎች ላይ ግዛትን የመንግ
ሥት ሹመትን እስከታመጣለት ድረስ በታሠ
ረበት ቦታም ሳለ አልተለየችውም።
፲፬ ወከሠተት ሐሰቶሙ ለእለ አንወርዎ ወመነንዎ
የናቁት ከብላይ ባሪያ ያሉት የወንድሞቹን ሐ
ሰታቸውን ገለጸችባቸው እንድም እንበርዎ
ይላል የናቁት በሥር ቤት ያኖሩት የነጲጥፋ
ራን ሐሰታቸውን ገለጸችባቸው።
ወወሀበቶ ክብረ ዘለዓለም ።
የዘለዓለም ሹመትንም ሰጠችው ሹመቱ ሰ
ማንያ ዘመን ነውና ዘለዓለም አለ።
፲፭ ዛቲ ባልሐት ሕዝበ ጻድቀ ወዘርዐ ዘአልቦ ነ
ውር ወኒስ።
ይቺ ጥበብ ነውር ነቀፋ የሌለው እሥራኤ
ልን አዳነችው።
እምአሕዛብ እለ ያመነድቡ ቦአ ውስተ ነ
ፍሰ ገብረ እግዚአብሔር።
የእግዚአብሔር አገልጋይ በሚሆን በሙሴ ሰ
ውነት አደረ።እንድም ውስተ ነፍሰ ላእከ እ
ግዚአብሔርም ይላል የእግዚአብሔር መልክ
ተኛ በሚሆን በሙሴ ሰውነት አደረ ከሚያ
ስጨንቁ ከአሕዛብ ነውር ነቀፋ የሌላቸው እ
ሥራኤልን አዳነች።
፲፮ ወተቃወመት ነገሥተ ብዙኃነ በተአምራት ወ
መንክራት።
ብዙዎች ነገሥታትን በተአምራት ተቀዋወመ
ችላቸው።
ወወሀበቶሙ አስበ ፃማሆሙ።
የድካማቸውን ዋጋ ሰጠቻቸው።ለታስተውሕ
ስ ጎር እምጎሬ እንዲል ሴቶች የሴቶችን ወ
ንዶች የወንዶችን መሳሪያ ተውሰው ይዘው
ባቸው ወጥተዋልና።
፲፯ ወመርሐቶሙ ፍኖተ መንክረ።
የተደነቀ መንገድንም መራቻቸው።ፍኖተ መ
ንክር አለው ቀን ዓምደ ደመና ሆኖ የመራ
ቸው ሌሊት ዓምደ እሳት ሆኖ ያበራላቸዋ
ልና።

ወከነቶሙ በመዓልት ጽላሎተ።——በመዓል
ት ጥላ ሆነቻቸው።
ወበሌሊት ሀየንተ ሥርቀተ ከዋክብት ጸዳለ።
በሌሊትም ስለ ከዋክብት ብርሃን ፈንታ ብር
ሃንን ሆነቻቸው።
፲፰ ወአዕደወቶሙ ባሕረ መፍርሃ።
የሚያስፈራ ባሕርንም አሻገረቻቸው።
ወአሕለፈቶሙ እንተ ማእከለ ማያት ብዙኅ።
ስፋሕ ሲል ነው በሰፊ ውሀ መካከል አሻ
ገረታቸው።
፲፱ ወፀሮሙሰ አሥጠመት።
ጠላቶቻቸውን ግን አሰጠመቻቸው።
ወአዕረገቶሙ እማዕምቀ ቀላይ።
ከጥልቅ ውሀም አወጣቻቸው።
ወበእንተዝ ጻድቃን ማኅረኩ ረሲዓነ።
ስለዚህ ነገር ጻድቃን እስራኤል ረሲዓን ግ
ብጻውያንን ማረኩ ወተቃወመት ነገሥተ ብ
ዙኃነ በተአምራት ብሎ ነበርና በእንተዝ አ
ለ ይህ ተአምራቱ ስለተደረገላቸው ጻድቃን
እሥራኤል ረሲዓን ግብጻውያንን ማረኳቸው
አለ።ወዘተደመረ ዘዓርገ ምስሌሆሙ ብዙኅ
እንዲል ። ይኸን ተአምራቱን አይተው አምነ
ው ተጋብተው ወጥተዋልና።እንድም ወወሀ
በቶሙ አስበ ፃማሆሙ ብሎ ነበረና በእንተ
ዝ አለ።ለታስተውሕስ ጎር እምጎር እንዲል
ሴቶች የሴቶችን ወንዶች የወንዶችን መሳሪ
ያ ተውሰው ይዘውባቸው ስለወጡ ጻድቃን
እስራኤል ረሲዓን ግብጻውያንን ማረኳቸው
አለ ።እንድም ወፀሮሙሰ አስጠመት ብሎ ነ
በርና በእንተዝ አለ ጠላቶቻቸው ስለሰጠሙ
ላቸው እነዚያ ሲሰጥሙ መሣሪያቸው በውሀ
ላይ ሰፎላቸው ይዘው ወጥተዋልና።
፳ ወአእኰቱ እግዚኦ ስመከ ቅዱሰ ።
ክቡር ምስጉን የሚሆን ስምህን አመሰገኑ።
ወእዴከ መስተቃትልተ ወመዋኒተ ሰብሑ ኅ
ቡረ።
አርበኛ አሸናፊ የምትሆን ስልጣህን አንድነ
ት አመሰገኑ።

፳፩ እስመ ጥበብ ከሠተት አፈ በሐማን።
የድዶችን አፍ ጥበብ ገልጻለችና።
ወረሰየት ልሳነ ሕፃናት ርቱዓ ነባቤ።
የሕፃናቱንም አንደበት ቀንቶ እንዲናገር አ
ድርጋዋለችና።ሰብሐ ብለህ እሠር።
፳፪ እስመ ውእቱ ሠርሐ ምግባሮ በእደ ነቢዩ ቅ
ዱስ።
ክቡር የሚሆን በሙሴ ሥልጣን ሥራውን
አቅንቷልና።
ወአንሶሰዉ ወነገዱ ብሔረ በድው ዘኢኅደ
ሮ መኑሂ።
ማንም ማን ባልኖረበት ምድረ በዳ ሄደው
ኖሩ።
ወተከሉ መታክለ ደብተራሆሙ ውስተ መካ
ን እንተ ኢተከይደት።
የሰው እግር ባልረገጣት በታም ድንኳናቸውን
ተከሉ።
፳፫ ተቃወምዎሙ ለመስተቃትላን።
አርበኞች የሚሆኑ አሕዛብን ተቃወሟቸው።
ወተበቀሉ አፅራረ።
ጠላቶቻቸውንም ተበቀሉ።
፳፬ ጸምኡ ወጸውዑከ።
ተጸምተው ለመኑህ።
ወተውህበ ሎሙ ማይ እምኰኵሕ እዝኅ።
ከብልጩት ደንጊያ ውሀ ተሰጣቸው።
፳፭ ወፈውሰ ለፅምዖሙ እምዕብን ጽኑዕ።
ከጽኑ ደንጊያም ጽማቸውን ሊያርቅላቸው ከ
ጽማቸው የሚያድን ውሀ ተሰጣቸው አን
ድም ጽሙም ይላል ከደንቆሮ ደንጊያ ጽማ
ቸውን ሊያደርቅላቸው ከጽማቸው የሚያድን
ውሀ ተሰጣቸው።
እስመ በዝንቱ ግብር ተኰነኑ ወተቀትሉ አ
ፅራሪሆሙ።
ጠላቶቻቸው በውሀ ጽምዕ ተፈርዶባቸዋልና
ተቀጽተዋልና።
፳፮ ወበዝንቱ አሠነይከ ሎሙ ሰበ ተመንደቡ ወ
ዓፀቦሙ።
እኒህ እስራኤል በተጸሙ ጊዜ ውሀ ጽም ባ
ስጨነቃቸው ጊዜ በዚህ አምሳል በጎ ነገርን
አደረግህላቸው።
ወሀየንተ ነቅዓ ፈለግ ዘኢይነትግ ዘሐመግዎ
እልክቱ በደመ ቀቱላን።
እሊህ ግብጻውያን በእስራኤል ልጆች ደም
ውሀውን ስላደፈረሱት ፈንታ።
፳፯ ወሀብኮሙ ማየ ብዙኀ ዘአንቃዕከ ፍጡነ ዘእ
ንበለ አሰፍዎ ለዘለፋ ብእሲት ቀታሊተ ሕፃ
ናት።
ሕፃናትን ለምትገድል ለግብጽ ዘለፋ ሊሆን
ባት ነግ ሠልስት ያለማለት። አንድም ዘእን
በለ ሐስዎ ይላል ያለሐሰት ፈጥነህ ያነቃሃው
ብዙ ውሀን ሰጠሃቸው።
፳፰ ወከማሁ ኰነንከ ተቃዋምያን አመ አመከሩ
ከ ሰበ ፀምዑ።
እንደዚህም ሁሉ ከተጸሙ በኋላ በተፈታተኑ
ህ ጊዜ ሕገ እግዚአብሔርን የሚቀዋወሙ እ
ስራኤልን ፈረድህባቸው።
ወእሙንቱሰ በምሕረት ተገሠጹ።
እሊህ በቸርነትህ ዳኑ።
፳፱ ወአእመሩ እፎ አመ ተኰነኑ ረሲዓን ተኰ
ነኑ በመዓት።
ረሲዓን እስራኤል በውሀ ጽም በተቀጡ ጊ
ዜ ግብጻውያን በውሀ ጽም እንደተቀጡ አወ
ቁ አንድም እስራኤል በውሀ ጽም በተቀጡ
ጊዜ ረሲዓን ግብጻውያን በውሀ ጽም እንደተ
ቀጡ አወቁ።
እስመ ለእሉሰ ከመ አብ መገሥጽ አምከርከ
እሊህን እስራኤልን እንደ ሚሠራ እንደ ሚ
ቀጣ አባት መክረሃቸዋልና።
፴ ወለእልክቱሰ ከመ ንጉሥ ዘእንበለ ምሕረት
ዴገንከ ወፈተንከ።
ከመ ንጉሥ ዘእንበለ ምሕረት ዘእንበለ ምሕ
ረት ዴግነከ ብለህ ግጠም።ርኅራኄ እንደሌ
ለው ንጉሥ ተከትለህ በረበርሃቸው።
ወበዝንቱ አምሳል ቀሠፍከሙ።
ርኅራኄ በሌለው በንጉሥ አምሳልም አጠፋ
ሃቸው።

፲፩ ወአተከዝክሞ እንዘ ኢሀለዉ ወእንዘ ሀለዉ
እስራኤል በግብጽ ሳይኖሩም ሳሉም ግብጻው
ያንን አሳዘንሃቸው ። እንድም ግብጻውያን በሀ
ገራቸው ሳሉም ሳይኖሩም አሳዘንሃቸው ።
እስመ አኀዘሙ ኀዘን ምክዕቢት ።
አንድ ከባሮቻችን አንድ ከገንዘባችን አልሆ
ን ብለው እጽፍ ኀዘን አግኝቷቸዋልና ።
፲፪ ወገዓረ ተዝካር ዘእኩይ አእምሮ ዘኀለፈ ።
እኩይ ፈርዖን አውቆት ያለፈ ዘጠኙ መቅሠ
ፍት ስጥመትንም የሚያሳስብ ነበር በዚህ በ
ያጠፋኝ በሌላ ያጠፋኛል ብሎ ። አንድም ገዓ
ረ ትካዝ ይላል እኩይ ፈርዖን አውቆት ያለ
ፈ ዘጠኙ መቅሠፍት የሚያሳዝን ነው ።
፲፫ አመ ሰምዑ ከመ አሠነየ ሎሙ በምንዳቤሆሙ
በግብጻውያን መከራ ለእስራኤል በጎ ነገር እ
ንዳደረገላቸው በሰሙ ጊዜ ።
ወእሙንቱሂ ረሰይዎ ተድላ ዘእምእግዚአብሔር
እሊህ ግብጻውያን ከእግዚአብሔር የተገኘ ተ
ድላ ደስታ አደረጉት የግብጻውያን ክብትና
የእስራኤል አብሮ ተሰማርቶ ሲበላ የግብጻው
ያንን ከብት እየለየ አጥፍቶ የእስራኤልን ከ
ብት ትቶላቸዋል የባሮቻችንስ ከብት የኛ ከ
ብት አይደለምን ብለው ተድላ ደስታ አድርገ
ዋልና ረሰይዎ ተድላ ዘእምእግዚአብሔር አለ።
፲፬ ወዓዲ ለዘሂ ገደፉ ቀዲሙ ውስተ ኀሰም ቀ
ብጽዎ ።
ዳግመኛም በከፋታቸው አስቀድመው ከፈሳሽ
ውሀ የጣሉት ሙሴን ምድያም ሄዶ አጡት
ወገዮ እምኔሁ በስላቅ ።
ከዚያም መጥቶ ዘጠኝ መቅሠፍት አሥረኛ
ሞተ በኵር አምጥቶ በዘበተባቸው ጊዜ ጠ
ፉ አንድም ኢያኔስ ኢያንበሬስ በከፋታቸው
አስቀድመው የጣሉትን በትር የአሮን በትር
ለቃቅማ ውጣባቸው አጡት ከዚህም የተነሣ
የአሮን በትር ጕድ ብታደርግ በትራችንን ለቃ
ቅማ ውጣ እኛን ልትደግመን እያሉ እየተዘ
በበቱ ሸሹ ። አንድም ሥላሴ በግብጻውያን በ
ከፋታቸው አስቀድመው ያመጡባቸውን ዘጠ
ኙን መቅሠፍት አጡት ከዚህ በሚያንስ በት
ንሽ ጠፉ ።
፲፭ ወአንከሩ እምፍጻሜ ትእዛዝ ።
ያሥሩ መቅሠፍት ፍጻሜ ከሚሆን ከስጥመ
ት የተነሣ አደነቁ ።
አከ እሙንቱ ዘጸምዑ በከመ ጸምዑ ጻድ
ቃን ።
እስራኤል እንደተጸሙ ግብጻውያን የተጸሙ
አይደለም ኤርትራን ጨለጡ እንጂ ቃለ ደብ
ተራ ። እንድም ግብጻውያን እንደ ተጸሙ እ
ስራኤል የተጸሙ አይደለም ።
፲፮ ወሀየንተ እከየ ሕሊናሆሙ እንተ አልባቲ አ
እምሮ ።
ዕውቀት ስለ ሌለባት ስለ ልቡናቸው ክፋት
እስመ ሶበ ስሕቱ ባቲ አምለኩ እንስሳ ዘኢ
ይነብብ ሀብተ ምኑነ ወከንቶ ።
ባሳቱ ጊዜ በዚች በከፋታቸው ከንቱ የተናቀ
ሀብት የሚሆን የማይናገር እንስሳን አምልከ
ዋልና ።
፲፯ ፈኖከ ላዕሌሆሙ ለተበቅሎ ብዙኃ እንስሳ ዘ
ኢይነብብ ።
እሊህ ግብጻውያንን ለመበቀል በሳቸው የማ
ይናገር ብዙ እንስሳን አመጣህባቸው ፤ እንስ
ሳትን ቢያመልኩ አጋንንት በእንስሳት እየተ
መሰሉ አስደንግፀዋቸዋልና ።
ከመ ያእምሩ እስመ ግብር ዘይኤብስ ሰብእ
ቦቱ ይትኴነን ።
ሰው በሠራው ሥራ እንዲፈረድበት ያውቁ ዘ
ንድ ።
፲፰ እስመ ኢይሰዓኖ ለእዴከ እንተ ኵሎ ይክል
ሁሉን ለምትችል ለሥልጣንኽ አይሳናትምና
ሳይሳናት ።
ወየማንከ እንተ ፈጠረት ዓለመ እምነ ከንቱ
ዘአልቦቱ ገጽ ።
እምከንቱና ዘአልቦቱ ገጽ አንድ ወገን እም
ኀበ አልቦ ኀበ ቦ አምጥታ ዓለምን ለፈጠረ
ች ሥልጣንኽ አይሳናትምና ሳይሳናት ።
፲፱ ከመ ትፌኑ ላዕሌሆሙ ብዙኃ ድባተ ።

ብዙ ገርብ ግስላን በሳቸው ታመጣ ዘንድ አ
ይሳናትምና ሳይሳናት ።
ወመዓትማነ እናብስተ ።
ቍጡ ቍጡ የሆኑ እናብስትንም ታመጣ ዘ
ንድ አይሳናትምና ሳይሳናት ።
፲፫ ወእመ አከ አራዊተ ምሉዓነ መዓት ግብተ
ዘተፈጥሩ እለ ኢይትአመሩ ።
ይህም ባይሆን የማይታወቁ ድንገት የተፈጠ
ሩ ቍጣን የተመሉ አራዊትንም በሳቸው ታ
መጣ ዘንድ አይሳናትምና ሳይሳናት ።
ዘያነፍሑ እሳተ ዘይነፍሕ ወይልሕብ።
የሚያላልብ የሚፋጅ እሳትን የሚተነፍሱ ።
ወእመ አኮ እለ ፄና ጢስ ፍጉግ እለ ይሰዕዩ
ይህም ባይሆን ለጢስ የቀጸሉ እንደ ሆነ ፍ
ጉግ ይላል ለፄና የቀጸሉ እንደሆነ ፍጉግ ይ
ላል የሚከረፋ ሽታን የሚተነፍሱ አራዊትን
ታመጣባቸው ዘንድ አይሳናትምና ሳይሳናት።
ወእመ አከ እምውስተ ዓይኖሙ ጸዋግ ቀለ
ምጺጸ እለ ይበርቁ ።
ይኸም ባይሆን ጠማማ ከሚሆን ከይናቸው
እንደ ብረት ፍንጣሪ ቦግ ቦግ የሚያደርጉ አ
ራዊትን ታመጣ ዘንድ አይሳናትምና ሳይሳናት
፲፬ አከ ባሕቲቱ ጸከዮሙ ወኵነኔሆሙ ዘይክል
ከመ ይሕርዮሙ ።
ያጠፋቸው ዘንድ የሚቻለው መቻያነታቸው
ከፋታቸው ብቻ አይደለም አለ ። ያንበሳ መ
ስበሩ የገርብ መዘብተሩ የነብር መጫሩ ብቻ
አይደለም ።
አላ ራዕዮሙሂ እምገረሞሙ ወእምቀተሎሙ
ገና ሲያይዋቸው ግርማቸው ባስፈራቸው ነበ
ር እንጂ ባጠፋቸውም ነበር እንጂ ።
፲፭ ወዘእንበለ ዝኒ በአሐቲ ትእምርት እምደለዎ
ሙ ከመ ይደቁ እንዘ ትሰድዶሙ በቃልከ ።
በቃልኽ አዘኽ ስታጠፋቸው ያለዚህም ባን
ዲት ምልክት ይጠፉ ዘንድ በተገባቸው ነበ
ር እንጂ እንዲህ እንዲህ ነውና አይሳንህምና
ሳይሳንኽ ።
ወትሰዕዮሙ በመንፈሰ ኃይልከ ።

ኃይልኽን በምትገልጽበት በሥልጣንኽ ታጠ
ፋቸው ዘንድ አይሳንኽምና ሳይሳንኽ ።
፲፮ ወባሕቱ ኵሎ በዓቅም ወበኍልቍ ወበመዳል
ው ሠራዕከ ።
ነገር ግን ሁሉን በመጠን በቍጥር በልክ ሠ
ራኸ ።
እስመ ዐበየ ክሂሎትከ ህልው ኀቤከ ዘልፈ
ገናና ከሀሊነትኽ ሁልጊዜ ካንተ ዘንድ አለና
፲፯ ወለኃይለ እዘዝ መዝራዕትከ መኑ ይትቃወሞ
የሥልጣንኽን ጽናት ኃይል ማን ይቀዋወማ
ታል ።
፲፰ እስመ ከመ ለጽሊጸ ልሳነ መዳልው ኵሉ ዓ
ለም በቅድሜከ ።
ዓለም ሁሉ በፊትኽ የሚዛንን አንደበት እን
ደሚመልስ እንኳ ውልብልቢት ነውና ።
ወከመ ነጥበ ጠል በቅድሜከ እንተ ነግሀ ወ
ረደት ዲበ ምድር ።
ባንተ ዘንድ በምድር ላይ በነግህ እንደወረደ
ች እንደ ጠል ጠብታ ነውና ።
፲፱ ትምህር ኵሎ ።
ሁሉን ይቅር ትላለህ ።
እስመ ከሀሊ አንተ ላዕለ ኵሉ ፤
አንተ ሁሉን ትችላለህና ።
ወትትሔየይ ኃጣውአ ሰብእ እንዘ ትጸንሖ
ለንስሐ ። ዘመን እየሰጠህ
የሰውን ሁሉ ኃጢአት ቻል ትላለህና ።
ታፈቅር ኵሎ እለ ሀለው ።
በዚህ ዓለም ያሉትን ፍጥረታት ሁሉ ትወ
ዳለህ ።
ወአልቦ ዘትሜንን ምንተኒ እምዘገበርከ ።
ከፈጠርኸው ፍጥረት ሁሉ ምንምን የምትን
ቀው የለም ።
፳ እስመ አልቦ ዘገበርከ እንዘ ትጸልዕ ።
ጸልተህ የፈጠርኸው ፍጥረት የለምና ።
ወእፎመ እምጸንዓ በቅድሜከ ።
ብትጸላውማ በፊትህ እንደምን በጸና ነበር ።
፳፩ ወሶበሰ ጸላዕከ ምንተኒ እምኢገበርከ ።
ብትጸላውስ ምንምን ባልፈጠርኸውም ነበር ።

እመ ለሊከ ኢፈቀድከ።———— እንተ የወ
ደድኸው ካልሆነ ።
፳፫ አው እፎመ እምተዓቅበ ።
እንዴት በተጠበቀ ነበር ።
ዘኢጸዋዕከ አንተ ፤
ወይስ አንተ በክብር ያቀረብከው ካልሆነ እን
ዴት በተጠበቀ ነበር ።
ትምህከ ወትማሃል ላዕለ ኵሉ ፍጥረት ።
በፍጥረቱ ሁሉ ላይ ትራራለህ ይቅር ትላለህ።

ምዕራፍ ፳።

፩ አእግዚአ መፍቀሬ ሰብእ ።
ሰውን የምትወድ አቤቱ ።
እስመ እንቲአከ ይእቲ ጥበብ ።
ጥበብ ያንተ ገንዘብ ናትና ።
እስመ ዘኢይጠፍእ መንፈስከ ኄር ሀሎ ውስ
ተ ኵሉ ።
ኀልፈት ውላጤ የሌለበት ቸር የሚሆን መን
ፈስ ቅዱስ በሁሉ አለና ።
፪ በእንተ ዝንቱ ትዘልፍ ለእለ ወድቁ በበሕቅ።
ስለዚህ ነገር በኃጢአት የተሰነካከሉን ሰዎች
ጥቂት ጥቂት እያልህ ትዘልፋለህ ።
ዘከመ ይደሉ ለንባብ ።
ለፍርድ እንደሚመች አድርገህ።
ወአበሳ እንተ አበሱ እንዘ ታዜክሮሙ ወትጌ
ሥጾሙ ።
የበደሉትን በደላቸውን እያሳሰብሃቸው እየገ
ሠጽሃቸው ።
፫ ከመ ሰበ ይጤይቁ ርኂቆሙ እምእከዮሙ ይ
እመኑ ብከ እግዚእ ።
ኃጢአታቸውን በተረዱት ጊዜ ከክፋታቸው
ርቀው አቤቱ ባንተ ያምኑ ዘንድ ስለዚህ ነገ
ር በኃጢአት የተሰነካከሉን ሰዎች ትዘልፋቸ
ዋለህ ።
፬ እስመ ለቀደምት እለ የኀድሩ ዲበ ምድርከ
ቅድስት ጸላእከ በእንተ ምግባሪቲሆሙ ።
ክብርት በምትሆን በሃገርህ በኢየሩሳሌም የ
ሚኖሩ ሰብእ ከነዓንን ስለሥራቸው ጠልተሃቸ
ዋልና ።
ግብረ ሥራይ ጽሉዓ ።
የተጸላ የሚሆን ሥር የመማሳቸውን ቅጠል
የመበጠሳቸውን ሥራ ጠልተሃልና ።
ወበዓላቲሆሙ ዘርኁቅ እምጽድቅ ።
ከውነት ነገር የራቀ በዓላቸውንም ጠልቴሃ
ልና ።
ወቅትለተ ውሉዶሙ ዘእንበለ ምሕረት ።
ያለርኅራኄ ልጆቻቸውን ለጣዖት መሠዋታቸ
ውን ጠልተሃልና ።
ወእስተበውሖቶሙ ለበሊዓ ንዋየ ውሥጠ ከ
ርሦሙ ለሰብእ ።
የልጆቻቸውን ሆድ ዕቃቸውን እሳት ሊበላው
ማሰናበታቸውን ጠልተሃልና ።
ወሥጋሆሙ ወደሞሙ ።
ሥጋቸውን ማቃጠላቸውን ደማቸውን ማፍሰ
ሳቸውን ጠልተሃልና ።
፭ እስመ ተአተተ እማእከሎሙ አእምሮ ምሥ
ጢራተ መለኮትከ
የጌትነትህን ምሥጢር ማወቅ ከልቡናቸው
ስለራቀ ።
ወለነፍስ እንተ አልባቲ ረድኤት እምኀበ መ
ኑሂ ይቀትሉ ነፍሳቲሆሙ ።
ከማንም ከማን ረዳት የሌላት ሰውነትን ስለ
ሠዉ ።ለልጅ ረዳቱ እናት አባት ነበረና እን
ተ አልባቲ ረድኤት አለ ።
፮ ፈቀድከ ታኅጕሎሙ በእደ አበዊነ።
ልጆቻቸውን ሥጋቸውን ማቃጠላቸውን ደማ
ቸውን ማፍሰሳቸውን ጠልተሃልና በባቶቻችን
እጅ ታጠፋቸው ዘንድ ወደድህ ።
ከመ ይንሥኡ ደቂቀ እግዚአብሔር ማኅደረ
ዘይደሉ ሎሙ እንተ እምኀቤከ ክብርት እ
ምኵሉ ምድር ።
የእግዚአብሔር ልጆች እስራኤል ባንተ ዘን
ድ ከምድሩ ሁሉ ክብርት የምትሆን ለነሱ የ
ሚገባቸው ምድረ ከነዓንን ይይዙ ዘንድ ፈቀ
ድከ ታኅጕሎሙ ብለህ እሠር ።

፯ ወበሕቱ ኪያሆሙኒ መሐርከ ዘከመ ትም
ሕፎ ሰብእ ፡፡
ነገር ግን ሌላውን ሰው ይቅር እንድትል
እነዚህንም ይቅር አልሃቸው ፡፡ አንድም ጸሊ
ዓከ ይላል ክብርት በምትሆን በከነዓን የ
ሚኖሩ ሰብአ ከነዓንን ስለ ሥራቸው ጠ
ልተህ ፤ የተጻላ የሚሆን ሥር መማሳቸውን
ቅጠል መበጠሳቸውን ጠልተህ ከውነት የ
ራቀ በዓላቸውንም ጠልተህ ፡፡ ያለርኅራኄ ል
ጆቻቸውን መሠዋታቸውን ጠልተህ ፡፡ የልጆ
ቻቸውን ሆድእቃቸውን እሳት ሊበላው
ማሰናበታቸውን ጠልተህ ፡፡ ሥጋቸውንም ማ
ቃጠላቸውን ደማቸውንም ማፍሰሳቸውን ጠ
ልተህ ፡፡ የጌትነትህን ምሥጢር ማወቅ ከል
ቡናቸው ርቋልና ከማንም ከማን ረዳት የ
ሌላት ሰውነትን ይገድላሉና ፡፡ ሥጋቸውን
ማቃጠላቸውን ደማቸውን ማፍሰሳቸውን ጠ
ልተህ በባቶቻችን እጅ ታጠፋቸው ዘንድ
ወደሃልና እነዚህ የእግዚአብሔር ልጆች እ
ስራኤል ባንተ ዘንድ ከምድሩ ሁሉ ክብ
ርት የምትሆን ለነሱ የሚገባቸው ምድረ
ከነዓንን ሊይዙ ታጠፋቸው ዘንድ ወደሃ
ልና ነገር ግን ሌላውን ሰው ይቅር እን
ድትል እነዚህንም ይቅር አልሃቸው ፡፡
፰ ወሰበ ፈነውከ መራደ ትንንያ ይቅድሙ ተ
ዓይኒከ ኪያሆሙ በበሕቅ ይሥርዊ ፡፡
መራደ ትንንያ ተዓይኒከ ይቅድሙ ተዓይ
ኒከ ብሎ ይገጥሟል እሳቸውን ጥቂት ጥ
ቂት እያሉ ያጠፏቸው ዘንድ አስቀድመህ
ሠራዊትህ የሚሆኑ የትንኝ ወራሪን በሰደ
ድህ ጊዜ ፡፡ አንድም እሳቸውን ጥቂት ጥቂ
ት እያሉ ያጠፉ ዘንድ ከወገኖችን ከእስ
ራኤል አስቀድመህ የትንኝ ወራሪን በሰደ
ድህ ጊዜ ነገር ግን ሌላውን ይቅር እን
ድትል እሳቸውንም ይቅር አልሃቸው ፤
ወእመ አኮ እመ ኢተስእነከ ከመ ታግብ
ዖሙ ለረሲዓን ውስተ እደሆሙ ለጻድቃን
በበያታሆሙ ይዲውውዎሙ ፡፡
ከመ ታግብዖሙ በበያታሆሙ ይዲውውዎ
ሙ በበያታሆሙ ብሎ ይገጥሟል ይህም
ባይሆን በየወገኖቻቸው ሊማርኳቸው ረሲ
ዓን ሰብአ ከነዓንን በጻድቃን በእስራኤል
እጅ ትጥላቸው ዘንድ ባልተሳነህም ነበርና
ሳይሳንህ ፡፡
፱ ወእመ አኮ ትሜጥዎሙ ለአራዊት ጸዋጋን
ይህም ባይሆን ክፉዎች ለሚሆኑ ለአራዊት
ትሠጣቸው ዘንድ ባልተሳነህም ነበርና ሳ
ይሳንህ ፤
ወእመ አኮ በ፩ዱ ቃል እዚዘከ ታጥፍኦሙ
በአሐቲ ጊዜ ፡፡
ይህም ባይሆን በቃልህ አዝዘህ ባንዲት ሰዓ
ት ታጠፋቸው ዘንድ ባልተሳነህም ነበርና ሳ
ይሳንህ ፡፡
፲ ፈታሕከ ይኩን ዝንቱ በበሕቅ እንዘ ትሁብ
ኪያሆሙ መከነ ለንስሐ ፡፡
ለንስሐ መከነ ዕድሜን እየሰጠህ ይህ ጥፋታ
ቸው በጥቂት በጥቂቱ ይሆን ዘንድ ፈረድህ ፡፡
፲፩ አኮ ኢያእሚረከ ከመ እኩይ ሀልዎቶሙ ወ
እከዮሙ ጥቀ ፈድፋደ ፡፡
መከነ ዕድሜንም መስጠትህ አነዋሬቸው ክ
ፉ እንደሆነ ክፋታቸውም ብዙ እንደሆነ ሳ
ታውቅ አይደለም ፡፡
ወከመ ኢይትመየጥ ሕሊናሆሙ ለዓለም ፡፡
ለዘላለሙ ልቡናቸውም እንዳይመለስ ሳታው
ቅ አይደለም ፡፡
፲፪ እስመ እሙንቱ ዘርዕ ርጉም እምትካት ፡፡
ከጥንት ጀምሮ ርጉማን ናቸውና ፡፡
ወአኮ ኀፊረከ መነሂ ለአበሳ ዘአበሱ ትሁብ
ሙ ዕድሜ ፡፡
ለበደሉ በደላቸውም ዕድሜ የምትሰጣቸው
ማንንም ፈርተህ አይደለም ፡፡
፲፫ ወመኑ ውእቱ ዘይብለከ ምንተ ገበርከ ፡፡
ፈጥነህ ብታጠፋቸውም ለምን እንዲህ አደ
ረግህ የሚልህ ማነው ፡፡
ወመኑ ውእቱ ዘይትቃወም ለኵነኔከ ፡፡
ፍርድህንስ የሚቀዋወመው ማነው ፡፡

፲፪ ወመኑ ውእቱ ዘያስተዋድዮከ። ነገር ሠር
ቶ የሚያጣላህ ማነው።
ወይትኃሠሠከ በእንተ አሕዛብ ዘተኀጕሉ ዘ
አንተ ገበርከ።
ስለፈጠርሃቸው ስለጠፉ አሕዛብ የሚመራመ
ርህ ማነው ።
፲፫ ወመኑ ውእቱ መኰንን ዘይበጽሕ ኀቤከ ለ
ተዋቅሦ በእንተ ሰብአ ዓማፅያን ።
በደለኞች የሚሆኑን ሰዎች ስላጠፋህ ለመከ
ራከር ካንተ ዘንድ በፍርድ የሚደርስ ዳኛ ማ
ነው ።
እስመ አልቦ ባዕድ አምላክ ዘእንበሌከ ዘይኄ ፲፬
ሊ በእንተ ኵሉ ፤
ያላንተ ለሁሉ የሚያስብ ሌላ ፈጣሪ የለምና
ከመ ታርኢ ከመ አኮ ግፍዓ ዘኰነንከ ።
የፈረድከው ፍርድ በግፍ እንዳይደለ ትገል
ጽ ዘንድ ።
፲፭ ኢንጉሥ ወኢመኰንን ወኢመስፍን ተናጽሮ ፲፮
ምስሌከ ኢይክል እንዘ ይሔምየከ በእንተ እ
ለ ኰነንኮሙ ።
ስለፈረድህባቸውም ሰዎች እያማህ ንጉሥም
ሆኖ ቀኛዝማች ግራዝማችም ደጃዝማችም ሆ
ኖ ካንተ ጋራ መተያየት አይችልም ፡ አንድም
ተናግሮ ይላል ካንተ ጋራ መነጋገር አይችልም ፲፯
እስመ ጻድቅ አንተ ዘበጽድቅ ትሠርዕ ኵሎ ።
በውነት ሁሉን የምትሠራ አንተ ፈታሒ በ
ጽድቅ ነህና ።
፲፰ ረሰይከ ግብረ ነኪረ እምኃይልከ ።
ከኃይልህ ልዩ የሚሆን ሥራን ሠራህ ።
ዘኢክነ መፍትወ ለኰንኖ ከመ ትኰንን ።
ትፈርድ ዘንድ ለመፍረድ የተገባ ያልሆነ ሥ
ራን ሠራህ፣ጥቂት ጥቂት እያሉ ማጥፋት የደ
ካማ ሥራ ነበርና ዘኢክነ መፍትወ አለው ። ፳
፲፱ እስመ ኃይልከ ቀዳሚሁ ለጽድቅ ።
ኃይልህ የቸርነት አበጋዝ ነውና አንድም ቀ
ዋሚሃ ይላል ዋስ ጠበቃዋ ነውና ።
እስመ ቅንየትከ ወምልክናከ ኵሎ ይሬስየከ
ትሣሃል ላዕለ ኵሉ ።

ሁሉን መፍጠርህ ይቅር ትል ዘንድ ይቅር እ
ንድትል ያደርግሃልና አንድም መፍጠርህ ሁ
ሉን ያደርግሃልና አለ ሁሉን ይቅር እንድት
ል ያደርግሃልና ፡ ረሰይከ ግብረ ነኪረ ብለህ እ
ሠር ።
፳ እስመ ከሠትከ ኃይለከ ለዘኢየአምን ፍጻሜ
ክሂሎትከ ።
የከሀሊነትህን ፍጻሜ ለማያምን ለፈርዖን ኃ
ይልህን ገልጸሃልና ።
ወለእለ ኢየአምኑ ።
ለማያምኑ ለሠራዊቱም ገልጸሃልና ።
ትዘልፍ ተሀብሎቶሙ ።
በመደፋፈራቸው ትዘልፋቸዋለህ ።
ወእንዘ አንተ መኰንን ኃያል ዘበየዋሃት ትኴ
ንን ።
በኀዳጤ በቀልነት የምትፈርድ ኃያል ዳኛ ስ
ትሆን ።
፳፩ ወምስለ ብዙኅ ምሕረት ታሔልወነ ወማእዜ
እመ ፈቀድከ ።
መቸም መች ትፈርድብን ዘንድ ብትወድ ከብ
ዙ ቸርነትህ ጋራ ትኖራለህ ።
እስመ ክሂል ሀሎ ኀቤከ ።
ከሀሊነትህ ካንተ ዘንድ አለና ።
፳፪ ወመሐርከ ሕዝበከ በዘከመዝ ምግባር ።
ወገኖችህ እስራኤልን በንዳህ ያለ ሥራ ይቅ
ር አልሃቸው አለ በከሀሊነትህ ይቅር አልሃቸው
ከመ መፍትወ ይኩን ጻድቅ ።
ጻድቅ ቤተ እስራኤል የተወደደ ይሆን ዘንድ
ወርኀሩኀ ወመፍቀሬ ሰብእ ።
አንተን አብነት አድርጎ ለሰው የሚራራ ሰው
ን የሚወድ ይሆን ዘንድ መሐርከ ሕዝበከ ብ
ለህ እሠር ።
፳፫ ወሠናየ ተስፋ ረሰይከ ለውሉድከ ።
ለልጆችህ ለእስራኤል በጎ ተስፋን አደረግህ
ወተናገርከሙ ለውሉድከ ።
ለልጆችህ ለእስራኤልም ተመየጡ እትመየጠ
ክሙ ብለህ ነገርሃቸው ።
፳፬ እስመ አንተ ትሁብ ለአበሲ ንስሐ

ለበደለኛ አንተ ንስሐን ትሰጣለህና ። አንድ
ም እንድትሰጥ መጠን ተመየጡ እትመየጠ
ክሙ አልሃቸው ።
፳፭ ወኀበኒ ሀለዉ ፀረ ደቂቅከ እልክቱ እለ ድ
ልዋን ለመዊት ።
የልጆችህ የእስራኤል ጠላቶች ለሞት የተገቡ
የሚሆኑ እነዚህን ።
ምስለ መጠነዝ ትዕግሥት ኰነንከ ።
ከንዲህ ያለ ትዕግሥት ጋራ የፈረድህ ።
ወወሀብከሙ መዋዕለ ወፍኖተ ከመ ይድኀኑ
ብቲ እምእኩይ ።
በዚች በንስሐ ከመከራ ይድኑ ዘንድ ዘመንን
ፍኖተ ንስሐን የሰጠሃቸው ።
፳፮ ወሚመጠነ በጥንቃቄ ትኴንን ውሉደከ እለ
ወሀብከሙ መሐላ ወኪዳነ ለሠናይ ተስፋ ።
በጎ ተስፋ ሊሆናቸው መሐላን ኪዳንን የሰ
ጠሃቸው ልጆችህን እስራኤልን ግን ምን ያ
ህል ተጠንቅቀህ ትፈርድላቸው ።
ወእንዘ ትጌሥጸ ኪያነ ።
እኛን እየገሰጽህ ።
፳፯ ወፀረነሂ በብዙኅ ኰነኔ ምዕልፌተ ትቀሥፍ ።
ጠላቶችህንም በብዙ ፍርድ ብዙ አድርገህ ታ
ጠፋቸዋለህ ።
ከመ ሶበ ትኴንኖሙ ኂሩተከ ንዘከር ።
በፈረድህባቸው ጊዜ ቸርነትህን እናስብ ዘንድ
ወንትመሰሎ ።
እሱንም እግዚአብሔርን እንመስለው ዘንድ
ምዕልፌተ ትቀሥፍ ብለህ እሠር ።
፳፰ ወሶበሂ ንትኴነን ንሴፎ ሣህለከ ።
በፈረድህብንም ጊዜ ይቅርታህን እናስባለን ።
ወበዝየሰ ኰነንከ ዓማፅያነ እለ በእበድ ሐይ
ዉ ሕይወተ ።
በስንፍና በኃጢአት የኖሩ በደለኞች የሚሆኑ
እነዚህን በዚህ ሥራ በፈረድህባቸው ጊዜ ።
፳፱ ወኰነንኮሙ በዘዚአሆሙ ርኵስ ።
በየራሳቸው ኃጢአት በፈረድህባቸው ጊዜ ።
ንሴፎ ሣህለከ ብለህ እሠር ።
እስመ ተኀጕሉ በነዋህ ፍኖተ ስሕተት አማ
ልክተ እንዘ ይብሉ ኀሡራነ እንስሳ ዘበኀበ
አንፃሪሆሙ ።
በብዙ ስሕተት ሥራ በጠገባቸው ያሉትን አ
ለ አልበው የሚጠጧቸውን ጠምደው የሚ
ያርዷቸውን ኀሡራን እንስሳትን አማልክት
እያሉ ተጐድተዋልና ። ግብ ፯ ፵
፴ ወሐሰው ከመ ደቂቅ እለ አልቦሙ አእምሮ
አእምሮ እንደሌላቸው እንደልጆችም ሐሰት
ተናግረዋልና ።
በእንተዝ ከመ ሕፃናት እለ አልቦሙ ንባብ ።
አእምሮ ንባብ እንደሌላቸው ሕፃናት እንደመ
ሆናቸው መጠን ስለዚህ ነገር ።
፴፩ ፈኖከ ላዕሌሆሙ ኵነኔ ዘከመ ተውኔቶሙ ።
እንደዋዛቸው መጠን በሳቸው መቻያን አመ
ጣህባቸው ።
፴፪ ወሶበ ኢተገሠጹ በተግሣጸ መዓት ይጥዓሙ
ኬ ኀብስተ ኵነኔሁ ለእግዚአብሔር ጻድቅ ።
ፈርዶ በመጣባቸው በሥሩ መቅሠፍት ካልተመ
ለሱ ይጥዓሙኬ ኀብስት ግሥ ነው እግዚአብ
ሔር ያመጣባቸው ተሰጥሞን ይቅመሷ ። አንድ
ም ስቃመት አምባሻን ይቅመሷ ።
እስመ እሙንቱ አንጐርጐሩ በዘረከበሙ ሕ
ማም ።
ባገኛቸው መከራ አንጐራጐረዋልና ።
ወተዓንተሉ ።
ቸልም ብለዋልና ።
፴፫ ወበእልክቱ እለ ሐለይዎሙ አማልክተ ሶበ
ተኰነኑ በሙ ።
አማልክት ባሏቸው በሊህ እንስሳት በተፈረ
ደባቸው ጊዜ ።
የአምርዎ ለዘክህድዎ ቀዲሙ ።
ቀድሞ የካዱት እግዚአብሔርን ያውቁታል ።
፴፬ ወየአምርዎ ከመ ውእቱ አምላክ ዘበጽድቅ ።
የባሕርይ አምላክ እንደሆነም ያውቁታል ።
ወበእንተዝ በጽሖሙ ፍጻሜሁ ለበቀል ።
ስለዚህ ነገር ያሥሩ መቅሠፍት ፍጻሜ የሚ
ሆን ስጥመት ደረሰባቸው ።
፴፭ እስመ ኵሉ ሰብእ እለ ኀፀተ አእምሮ እግዚ

እብሔር ህልው ውስቴቶሙ በእማን ከንቱ
እሙንቱ ።
እግዚአብሔርን ማወቅ እንዳይል በልቡናቸ
ው ያለባቸው ሰዎች ሁሉ በውነት ከንቱ ና
ቸውና ።
ወበዘያስተርእዩ ሠናያት ስዕኑ ያእምሩ ዘሀልው
በሚታዩ ፍጥረታት ነዋሪ የሚሆን እግዚአብ
ሔርን ማወቅ ተሳናቸው ወርእየ እግዚአብሔ
ር ከመ ሠናይ ። ነእኩቶ ለገባሬ ሠናያት እን
ዲል ።
፴፮ ወእንዘኒ ይሬእዩ ምግባራቲሁ ኢያእመርዎ ለ
ኬንያ ። ፍጥረቶቹን እያዩ ፈጣ
ሪያቸው እግዚአብሔርን አላወቁትም ።
ወባሕቱ ሐለዩ እሳተ ።
እሳትን አይተው ።
ወነፋሰ ዘፍጡነ ይነፍሕ ።
ፈጥኖ የሚነፍስ ነፋስን አይተው ።
አው ዑደተ ከዋክብት ።
የከዋክብትን አካሄድ አይተው ።
አው ማየ ኅዩለ ።
ገንትቶ የሚወርድ ውሀን አይተው ።
፴፯ አው ብርሃናተ ሰማይ እለ ይትለአኩ ለሥርዓ
ተ ዓለም አማልክተ አምሰሉ ።
ለዚህ ዓለም የሚያገለግሉ ፀሐይ ጨረቃን ከ
ዋክብትን አይተው አማልክት ናቸው ብለው
አሰቡ እንጂ ። አማልክትን አስመሰሏቸው እ
ንጂ ።
፴፰ ወለእመ ለእሉ ምግባራት ረሰዩ አማልክተ ሶ
በ ተፈሥሑ ለአድሞ ስነ ላሕዮሙ ·
በመልካቸው ማማር ደስ በላቸው ጊዜ እነዚ
ህን ፍጥረታቱን አማልክት ካደረጉ ።
ያእምሩ እፎ ፈድፋደ እግዚኦሙ ለእሉ ይ
ኄይስ ።
የሊህ ፈጣሪያቸው ፈጽሞ ከነዚህ እንዲበልጥ
ይወቁ ።
እስመ ወላዴ ስነ ገብረ ዘንተ ፍጥረተ ።
ፍጥረትን የፈጠረ እሱ ይኸን ፍጥረት ፈጥ
ሯልና ።
፴፱ ወሶበሰ እምኃይሎሙ ወምግባሮሙ ተደሙ
ይለብዉኬ እፎ ፈድፋደ ዘገብሮሙ ኀዩል
ውእቱ ።
ከብርሃናቸው ከሥራቸው የተነሣ ከተደነቁስ
የፈጠራቸው እሱ ፈጽሞ እንዲበልጥ ልብ
ያድርጉ ።
፵ ቦሁ ዕበየ ስነ ዘፍጥረት ርእዩሙ ፍጡራን
ቡቱ አስተማሰልዎ ለገባሬ ከዋኔሁ ።
ቡቱ ለገባሬ ለገባሬ ክዋኔሁ ብለህ ግጠም እ
ሊህ ፍጡራን የሚሆኑ ፀሐይ ጨረቃን ከዋ
ክብትን አይተው በፀሐይ በጨረቃ በከዋክብት
የመሰሉት የፀሐይ የጨረቃ ደም ግባት በውኑ
በሱ ዘንድ አለን ።
፵፩ ወባሕቱ ምስለ ዝኒ ዓዲ አኮ ኂስ ንስቲት
ላዕሌሆሙ ።
ይህም ይህ ነው ዳግመኛም ከዚህ ጋራ ነቀፌ
ታቸው ጥቂት አይደለም ።
እስመ እሙንቱሂ እንጋ ሰበ ስሕቱ እንዘ የ
ኀሥሥዎ ለአምላክ ወይፈቅዱ ይርከብዎ ተ
መይጠሙ ውስተ ምግባሩ እምኀሠሥዎ ።
እየፈለጉት ሊያገኙት እየወደዱ ከሕግ ወጥ
ተው በሳቱ ጊዜ ወደፍጥረቱ ተመልሰው በፈ
ለጉት ነበር ተብሎ ይፈረድባቸዋልና አኮ ኂስ
ንስቲት ብለህ እሠር ።
፵፪ ወእከሉ በርእይ ።
በማየት ብቻ በቁ ።
እስመ እለ ያስተርእዩ ሠናያን ።
የሚታዩ ፀሐይ ጨረቃን ሲያበሩ ያይዋቸዋልና
፵፫ ዓዲመ እስመ ምክንያቶሙ ስፉሕ ።
ዳግመኛም ምክንያታቸው ብዙ ነው ።
፵፬ እመሰ በዝንቱ ገጽ ዘመጠነዝ ክሀሉ ይነጽሩ
በዚህ በፀሐይ ይህን ያህል ያዩ ዘንድ ከተቻ
ላቸው ።
እስከ ይለያሙ ጠይቆተ ዓለም ።
የዚህን ዓለም መረዳት እስኪገባቸው ድረስ
ደርሰው ።
፵፭ ወእፎመ ኢክህሉ ይርከብዎ ለእግዚእ እሉ
ፍጡራን ።

የሊህ ፍጡራንን ጌታ ያገኙት ዘንድ እንዴ
ት አልተቻላቸውም ተብሎ ይፈረድባቸዋልና
ኅሡራንኬ እሙንቱ ።
የጎሰቈሉ ናቸው ።
፵፮ ወበውስተ ምግባርኒ ምውት ተስፋሆሙ ።
በሥራቸውም ምውት ተስፋሆሙ መባል ይገ
ባቸዋል ።
እለ ጸውዑ ግብረ እደ ሰብእ አማልክተ ።
የጅ ሥራ የሚሆኑ ጣዖታቱን አማልክት ብ
ለው የሚያመሰግኑ ።
ዘእምወርቅ ወእምብሩር ገብርዎሙ በተኬን
ዎ ምግባር ።
በሥራ መራቀቅ ከወርቅ ከብር የሠሯቸው ።
፵፯ ወአምሳለ እንስሳ ።
የእንስሳ ምስልን ።
አው እብነ ዘኢይበቊዕ ግብረ እድ ዘትክት
የማይረባ የማይጠቅም የቀደመ የጅ ሥራ የ
ሚሆን ደንጊያን ። የእሁድ ፍጥረት ነውና ዘ
ትክት ብሎ ቀጸለለት ። አንድም ። ግብረ ወል
ድ ዘትክት ይላል ቀዳማዊ የሚሆን የወልድ
ሥራ ደንጊያን አማልክት ብለው ያመሰገኑ
እነዚህ የጎሰቈሉ ናቸው ። ኢሳ ፵፬ ፲፫ ፳ ።
፵፰ ወእመኒ ቦ ፀራቢ ዘይፀርብ ዕፀ ።
እንጨትን የሚጠርብ ሰው ቢኖር ።
ዘያስተርኢ ፤
የቆመውን ።
ወዘኢይትሐወስ ።
የተጋደመውን እንጨት የሚቈርጥ ሰው ቢ
ኖር ።
፵፱ እስመ ወሰረ ዕፀ ዘሠናየ ሠረፀ ፤
በጎ ሆኖ የበቀለውን ቈርጦታልና ።
ወፀረበ በስነ ኪኑ ኵሎ ቅርፍቶ ።
በማረ ጥበቡ ቅርፍቱን ጠርቦታልና ። ፩ዱ ላ
ንዱ ቅርፍቱ ነውና ኵሎ ቅርፍቶ አለው ። አ
ንድም ። ፊትም ቅርፍቱን ቀርፎ ነውና ኋላ የ
ሚጠርበው ።
፶ ወተኬነዎ ሠናየ ።
በጎ አድርጎ ተጠብቦበታልና ።

ወገብሮ ዘይበቊዕ ንዋየ ለመልእክተ ሕይወት
የሚረባ የሚጠቅም ለኑሮ የሚያገለግል እቃ
አድርጎ ሠርቶታልና ።
ወፈጸመ ፀሪበ ግብሩ ዘአስተዋጽኦ ለመልእክ
ተ ሲሲት ።
ሰደቃ ገበታ ሊሆን አወጻጽቶ የሠራውን ሥ
ራ ጠርቦ ጨርሶአልና ።
ወጸግበ ይህን ሸጦ ለውጦ ጸግቧልና ።
፶፩ ወዓዲ ግማደ ዘተርፈ እምዕፅ ዘኢይበቊዕ ለ
ምንትኒ ፤
ዳግመኛ ለምንም ለምንም የማይረባ ከንጨቱ
የተረፈውን ጉማጁን ።
ዕፀ ዕኑዕ ወጠዋይ ዘአእጹቂሁ ኵለሄ ።
ይኸውም እንጨት ጽኑ ነው ከሥሩ እስከ
ጫፉ ድረስ ቋጥርጥር ያለ ነው ።
ነሢኦ ወፀረበ በአስተሐምሞ ግብሩ ።
ሥራውን በማስተንተን ወስዶ ፀርቦ ።
፶፪ ወእምገዘ ገለፎ በመዋዕለ ዕርዓቱ ።
ከዚህ በኋላ በቦዘነበት ቀን ጣዖት አድርጎ
ሠርቶታልና ጣዖት የሠራበትን ቀን መዋዕለ
ዕርዓት አለው ። አንድም ። ለዚህም ሥራ አይ
ፈታለትም ጢትና ማታ ነውና የሚጠርበው
መዋዕለ ዕርዓት አለው ።
፶፫ ወመሰሎ በአምሳለ ሰብእ ።
በሰው አምሳል መስሎታልና ።
አው አሰተማሰሎ በእንስሳ ከንቱ ።
ወይም ከንቱ የሚሆን በእንስሳ አምሳል ሠ
ርቶታልና ። አንድም ። በእንስሳ አምሳል ሠር
ቶታልና ይኸ እንዲህ ያለው ሰው ከንቱ ነው ።
፶፬ ወቀብዖ በኅኮሬ ። ቀለም ቀባው ።
ወሴረዮ ወአቅየ ሐይሖ በአጽፋር ። ሴረዮ ወ
አቅሐይሖ በአጽፋር ።
አንድ ወገን ። በጣቱ እየጠለቀ ቀባው ። አን
ድም ። ነጭ ቀለም ቀባው ሴረዮ ወአቅየሐይ
ሖ ቀይ ቀለም ቀባው ። አንድም ። በነጭ ቀለ
ም ነደፈው ። ወሴረዮ በጥቁር አነጣው ወአ
ቅየሐይሖ ቀይ ቀለም ቀባው ።
ወመልዓ ጥላቄ ዘበቱ ።

የሱ እደፍ የሚሆን በጣቱ እየጠለቀ ቀባው
እንድም ። ጥላቄን ይዞ ልባልባ እንደባቱ ቀሚ
ስ እንደ ደረቱ አጠለቀለት ።
፲፭ ወገብረ ቤተ ዘውቅሮ ዘሎቱ ይደሉ ።
ለሱ የሚገባው የኖራ ቤት ሠራለት ፤ እሱ ይ
ገባዋል ስላለው ዘሎቱ ይደሉ አለ ። እንድም
ለጌታ የሚገባውን የኖራ ቤት ሥራለት ። እ
ንድም ። ለሱ ቤትነት ለሚገባው ለጣዖቱ የኖ
ራ ቤት ሥራለት ።
ወአንበሮ ውስተ መካን ዘአውቀረ ሎቱ ።
፲፮ በሠራለት ቦታ አኖረው ።
ወውስተ አረፍት አጥበቆ ።
በኖራው አስጠግቶ አቆመው ።
ወአጽንዖ በሐዊን ፡
፲፯ በችንካርም ቸነከረው
ወአስተሐመመ በቱ ከመ ኢይደቅ ።
እንዳይወድቅ ተጋበት ።
አእሚሮ ከመ ኢይክል ርእሶ ረዲአ ።
ራሱን መርዳት እንዳይቻለው አውቆ ።
እስመ ምስል ውእቱ ።
ምስል ነውና ።
ወይፈቅድ ዘይረድኦ ።
የሚረዳውም ይፈልጋልና ወአጽንዖ በሐዊን
ብለህ እሠር ።
፲፰ ወያስተበቍዕ ኀቤሁ በእንተ ጥሪቱ ።
እንዲህ አድርጎ ደክሞ ሠርቶ የገንዘቡን ነገ
ር ወደሱ ይለምናል አለ ወደሱ ገንዘብ ስ
ጠኝ ብሎ ይለምናል ።
ወብእሲቱ ።
ከሚስቱም ጋራ አፋቅረኝ ብሎ ይለምናል
ወውሉዱ ።
ልጆቹን አኑርልኝ ብሎ ይለምናል ።
፲፱ ወኢየኃፍር እንዘ ይትናገር ምስለ ዘአል
ቦቱ ነፍስ ።
አእምሮ ግዕዛን ያለው ሰው አእምሮ ግ
ዕዛን ከሌለው ከጣዖቱ ጋራ ሲነጋገር አያ
ፍርም ።
ወየኑሥሥ በእንተ ሬውስ ኀበ ድውይ ።
ከድውይ ከጣዖቱ ዘንድ የደኅነትን ነገር ይ
ፈልጋል ።
፳ ወበእንተ ሕይወትኒ ምውተ ይስእል ።
ምውት ጣዖትን የሕይወትንም ነገር ይለ
ምናል ።
ወያስተበቍዕ ኀበ ዘአልቦቱ አእምሮ በእ
ንተ ንብረት ወይትመሐለል ።
የንብረቱን ነገር አእምሮ ከሌለው ከጣዖቱ
ዘንድ ፈጽሞ ይለምናል ።
፳፩ ወበእንተ ሐዊረ ፍኖት ይስእል ኀበ ዘኢ
ይክል ይትሐወስ ወኢየሐውር አሐተ ም
ሥጋረ ።
ሊንቀሳቀስ ከማይቻለው አንዲት ርምጃ ከ
ማይሄድ ከጣዖቱ ዘንድ መንገዱንም አቅና
ልኝ ብሎ ይለምናል ።
፳፪ ወበእንተ ብዕል ። የብዕልን ነገር ።
ወምግባር ። ሥራዬን አቅናልኝ ብሎ
ወረኪብ ፤
ገንዘብም እንዳገኝ ፣ አድርገኝ ብሎ ።
፳፫ ወለአርትዖ ግብረ እድ ኀበ ዘኢይገብራ እ
ደዊሁ ምንተኒ ።
ምንምን እጆቹ ከማይሠሩ ከጣዖቱ ዘንድ
ግብረ እድ አቅናልኝ ብሎ ይለምናል ።
ወየኃሥሥ እምኔሁ ይጸግዎ ኃይለ ።
ከሱ ኃይልን ይሰጠው ዘንድ ይፈልጋል ።
ወአፍጥኖ ምግባር ፤
ሥራውንም ፈጥኖ መሥራትን ይፈልጋል ።
፳፬ ወካዕበ ሰብ ይፌኑ ሰብአ ይዕርግ ሐመረ ው
ስተ ባሕር ።
ዳግመኛ ሰውን በመርከብ ተቀምጦ ወደባሕ
ር በላከ ጊዜ ።
እንዘ ይፈቅድ ይንግድ ውስተ ፀዋጋት ሞገዳት
በማዕበሉ በሞገዱ ውስጥ ይሄድ ዘንድ ወዶ ፤
ይስእል ወይጸርሕ ኀበ ዕፅ ዘየኀሥር ወይደ
ክም እምሐመር እንተ ትፀውሮ ።
ከምትሸከመው ከመርከቢቱ ከሚደክም ከሚ
ያንስ ከጣዖቱ ዘንድ ይለምናል ።
፳፭ እስመ ለዝኩ ጣዖት በፍትወተ ረባሕ ትኬነዎ

ይኸን ጣዖቱን ትርፍ በመውደድ ተጠብቦ ሠ
ርቶታልና ።
ወኬንያ በጥበቡ ገብሮ ።
ብልህ ሰውም በጥበቡ ሠርቶታልና ።

ምዕራፍ ። ፲፬

፫ ወእንቲአከሰ ሐዳፍ አአብ ትሠርዕ ቱሎ
አብ ሆይ ይህ ምንምን አይሠራም ያንተ ሥ
ልጣን ግን ሁሉን ትሠራለች ። አንድም ። አ
አብ ሐዳፍ ይላል መምሕር አብ ሆይ ያንተ
ሥልጣን ግን ሁሉን ትሠራለች ።
፬ እስመ ወኀብከ ውስተ ባሕር ፍኖተ ።
ለእስራኤል በባሕር መንገድን ሰጥተሃልና ።
ወውስተ መዋግድ አሠረ ጽኑዓ ታርኢ ።
በማዕበሉ በሞገዱ ውስጥ ጽኑ ፍለጋን ሰጥተ
ሃልና ።
ከመ ትክል ኵሎ አድኅኖ ዘበጽድቅ ።
በውነት በሁሉ ማዳን እንዲቻልኽ ትገልጽ
ዘንድ ።
፭ ወበአዕርጎኒ ውስተ ሐመር ።
ኖህንም በመርከብ በማውጣት አድነሃልና ።
፮ ወዘእንበለ ኪንሂ አዲ አኀለፍከ ።
ዳግመኛም ያለመርከብ እስራኤልን በባሕር
ውስጥ አሳልፈሃልና ።
እስመ ትፈቅድ ከመ ኢይኩን ጽሩዓ ምግ
ባሪሃ ለጥበብከ ።
የባሕርይ ጥበብህ ምሥጢሯ የቦዘነን እንዳይ
ሆን ስለወደድህ አንድም እስመ ኢትፈቅድ
ከመ ይኩን ፅሩዓ ይላል የባሕርይ ጥበብን
ምሥጢሯ የቦዘነን ይሆን ዘንድ ስላልወደ
ድህ ማለት የባሕርይ ጥበብህ የተመረመረ
ይሆን ዘንድ ስላልወደድህ እስራኤልን በእ
ግር ኖኅን በሐመር አድነሃልና አብሆይ ያንተ
ሥልጣን ግን ሁሉን ትሠራራለች ኖህን በሐ
መር እንዳዳነ እስራኤልን በሐመር አድኖ
ቢሆን በሐመር እንጂ በእግር ማዳን አይቻ
ለውም ባሉት ነበር፣እስራኤልን በእግር እን
ዳዳነ ኖህን በእግር አድኖ ቢሆን፣በእግር እ
ንጂ በሐመር ማዳን አይቻለውም ባሉት ነበ
ርና፣ኖህን በሐመር እስራኤልን በእግር አዳነ
፯ በእንተ ዝንቱ ይትአመኑ ሰብእ ነፍሶሙ ው
ስተ ዕፅ ምኑን ወኀሡር ።
በመርከብ ማዳን የሚቻልህ ስለሆነ ሰዎች በ
ተዋረደ በተናቀ እንጨት ሰውነታቸውን ታ
ምነው በማዕበሉ በሞገዱ መካከል ይሻገራሉ
ወይትዓደዉ ማዕከለ መዋግድ በሐመር ንዑስ
ወበአርማስ ።
ውስተ ዕፀ ምኑን ያለውን በሐመር ንዑስ
ወበአርማስ ብሎ አመጣው ። አንድም ሐመር
ንዑስ ሻንቡቅ ወበአርማስ ጀልባ በዚህ ተደ
ፋፍረው ይገባሉ ።
፰ ወይድኅኑ ። —————————— ይድናሉ ።
ወቀዲሙኒ አመ ተኀጒሉ ዕቡያን ረዓይት
ውስተ ዕፀ ተስፋ ዓለም ተፀዊሮ ወተፀዊኖ
ድኅነ ።
ቀድሞም ትዕቢተኞች የሚሆኑ ሰብአ ትካት
በጠፉ ጊዜ ተስፋ ዓለም ኖህ በመርከብ ሸ
ክም ሆኖ ተጠግቶ ዳነ ።
ወኀደገ ለዓለም ዘርዓ ትውልድ ተሐዲሮ በ
እደ ዚአከ ።
ባንተ ሥልጣን ተቀዝፎ ለዘላለሙ የሰው ዘ
ርንም ተወ ።
እስመ ተባረከ ዕፅ በዘቦቱ ይትገበር ጽድቅ ።
ጽድቅ በሚሠራበት ገንዘብ ይኸ መርከቡ ተ
ባርኳልና በዚህ በመርከብ ሸክም ሆኖ ተጠ
ግቶ ድኅነ በዘቦቱ ይትገበር ጽድቅ አለ ከመ
ርከብ ከወጣ በኋላ ያነን ሰንጥቆ መሥዋዕት
ሠውቶበታልና ።
፱ ወዘበዕበድሰ ተገብረ ርጉም ውእቱ ።
በስንፍና የተሠራ ጣዖቱ ግን ርጉም ነው ።
ወዘገብሮ ።
ሠሪውም ርጉም ነው ።
እስመ ውእቱ ግብር በላዩ ውእቱ ።
የሚጠፋ ሥራ ነውና ።
ወዘይማስን አምላከ ተሰምየ ።
የሚጠፋ አምላክን ተባለ ።

፰ እስመ ፅሩየ ተፀልዖ በኀበ እግዚአብሔር ረሲዕኒ ወርስዓት ።
ሥራውም ሠሪውም በእግዚአብሔር ዘንድ ተጸልተዋልና ርጉም ውእቱ ብለህ እሠር ።
እስመ ግብር ዘተገብረ ምስለ ገባሪሁ ይትኴነን ።
ሥራ ከሠሪው ጋራ ይፈረድበታልና ። እንተ
ወጣዖታቲከ ኀቡረ ትወርዱ ውስተ ገሃነም እንዲል ።
፱ ወበእንተዝ ሐተታ ይከውን በኀበ ጣዖቶሙ ለአሕዛብ ፤
ስለዚህ ነገር በአሕዛብ በጣዖታቸው ምርመራ ይደረግባቸዋል ።
፲ እስመ ተገብረ ፍጥረት ለአህጉሎ ፤
ፍጥረት ብኑ ሰውን ለማጥፋት ተፈጥሯልና
እንድም ። ፍጥረት ጣዖት ሰውን ለማጥፋት ተሠርቷልና ። እንድም ። ፍጥረተ ለአኅጉሎ ይላል ጣዖቱ ሰውን ለማጥፋት ተሠርቶአልና
ወማዕቀፈ ለነፍሳተ ሰብእ ።
ለሰዎች ሰውነት መሰናክል ሊሆን ተሠርል፟ቷና፣
ወመስገርተ ለእእጋረ አብዳን ።
ያላዋቆችንም እግረ ልቡናቸውን ሊያሰነክል ተሠርቷልና ።
እስመ ቀዳሚሃ ለዝሙት ሐልዮ ውስተ ፈጠራሁ ለጣዖት። የዝሙት መጀመሪያው ጣዖት ልሥራ ብሎ ማሰብ ስለሆነ ።
፲፩ ወረኪቦቱ ሙስናሃ ለሕይወት ።
ይኸነንም ጣዖቱን በግብር ማግኘት የሰውነት ማጥፊያ ስለሆነ ሰውን ለማጥፋት ተሠርቷልና ስለዚህም በጣዖታቸው ምርምር ይደረግባቸዋል ።
እስመ ኢ.ሀሎ እምፍጥረት ።
ይህ ጣዖት ከጥንት ጀምሮ አልነበረምና ።
ወኢይሄሉ ለዓለም ።
ለዘላለሙም አይኖርምና ።
፲፪ ወበምክንያተ ሰብእ ከንቱ በአ ውስተ ዓለም ከመዝ ።
በከንቱ ብኑ ምክንያት እንዲህ አድርጎ ወደ ዚህ ዓለም ገባ ። እንድም ። በብኑ ምክንያት ከንቱ ጣዖት እንደዚህ አድርጎ ወደዚህ ዓለም ገባ ።
በእንተ ዘያፈጥን ፍጻሜ ኀልፈተ ምሥጢቶሙ
ይህን ከንቱ ጣዖት ስላመለኩ በሞት ተነጥቀው የመሂዳቸውን ፍጻሜ ያፋጥናል ።
፲፫ ወእምዝ ሐለዩ ገቢረ ጣዖት ።
ከዚህ በኋላ ጣዖት መሥራትን አሰቡ ።
እስመ አብ ይቴዓር ፤
ሴሩህ ይፃፃር ነበርና ።
ወይላሁ ላዕለ ፩ ዱ ሎቱ ።
ላንድ ልጁም ያለቅስ ነበርና ።
እስመ እንዘ ቀዑ ተመስጠ ሕፃኑ ፍጡነ ።
ልጁ ሕፃን ሆኖ ስለተቀሠፈ ።
፲፬ አምሳለ ዘገብሩ ሎቱ ቀዲሙ ለዘሞተ ሰብእ ይእዜ ከመ አምላክ አክበርዎ ።
ለሞተ ለብኑ ቀድሞ የሠሩለት ምሳሌን ዛሬ እንደ አምላክ አድርገው አከበሩት ለ የቀረው ነው ። እንድም ፤ ለዘገብሩ ሎቱ አምሳለ ሎቱ ቀዲሙ ይላል ። ለሞተ ለብኑ አምሳል አድርገው የሠሩት ጣዖትን ዛሬ እንደ አምላክ አድርገው አከበሩት። ይህስ እንደምን ነው ቢሉ ሴሩህ የሚባል ልጅ ነበረው በሕፃንነቱ ተቀሠፈበት ከኀዘን ጽናት የተነሣ እህል አልቀምስም ውሀ አልጠጣም አለ ዘመዶቹ ከህል ከውሀ ተለይቶ ይሞታል ብለው እንጨት ጠርበው መልክ አውጥተው ቀለም ቀብተው ልጅህ እንጂ ብኑ ተነሣ አሉት ልጄ ብኑ ነህ አለው አዎን አለው ። እሱ ከቤቱ አግብቶ አቆመው እነዚያም አምላክ ቢሆን ነው እንጂ አምላክ ካልሆን ተናገረን ብለው አሳየን አሉት አይሆንም አላቸው ። እነዚያም እኛ በጠረብነው እንጨት ሊጎደድብን ነው ብለው እየጠረቡ በደጃቸው እያቆሙ የሚአመልኩ ሆነዋልና ወበምክንያተ ሰብእ ከንቱ በአ ውስተ ዓለም ያሰኘው ይህ ነው ።
፲፭ ወወሀብዎ ቀኑያን ለኃጢአት በዓላተ በጉሃን ።
ለኃጢአት የተገዙ ሰዎችም በምሥጢር በዓ

ል አደረጉለት ። አንድም ። በገባድ በዓል አደ
ረጉለት ።
ወመሥዋዕተ በምሥጢር ።
በምሥጢርም መሥዋዕት ሠዉለት ።
፲፮ ወእምዝ በርኅቀተ መዋዕል ተእኅዘ ልማደ
አብሰት ወርስዓት ።
ከዚህ በኋላ በዘመን መራቅ የዝንጋዔ የበደል
ልማድ ተይዞ ኖረ ።
ወከመ ዘሕግ ዓቀብዎ ።
እንደ ሕግም አድርገው ጠበቁት ።
፲፯ ወበትእዛዘ መኳንንት እኩያን አምለክዎሙ
ለግልፍዋት ።
ክፉዎች በሚሆኑ በመኳንንት ትእዛዝም ጣ
ዖታቱን አመለኳቸው ፤
ወለእለ ኢይትከሃሎሙ ለሰብእ ያክብርዎሙ በ
ቅድመ ገጾሙ ።
በፊታቸው ሰዎችን ቢከብሯቸው የማይቻላቸ
ውን ጣዖታቱን አመለኳቸው ።
እስመ ርኁቀ ሀለወ መሰሉ ገጾሙ ።
በሩቅ አለና መልካቸውን መሰሉ ።
፲፰ ዘርኁቅ መልክዑ ወገብሩ ለንጉሥ ዘክቡር በ
ኅቤሆሙ አምሳለ ክሡተ ።
መልኩ በሩቅ ላለ በነሱ ዘንድ ክቡር ለሚሆ
ን ለንጉሥ የጐላ ምስልን ሠሩለት ።
ለዘኢሀሎ ከመ ዘሀሎ ።
የሌለውን እንዳለ አድርገው ።
፲፱ ያስተበቍዑ በፃህቅ ። ተግተው ይለምናሉ
ወእለሂ ኢየአምሩ ስህተቶሙ ፀንዑ በአምል
ኮቶሙ ።
ስሕተታቸውንም ያላወቁ ሰዎች በአምልኮታቸ
ው ጸኑ ።
ወሜጡ ክብረ ኬንያ ውስተ ኪነ እደ ሰብእ
የእግዚአብሔርንም ክብር የሰው እጅ ሥራ ወ
ደሚሆን ወደጣዖቱ መለሱ ። አንድም ግብረ
ኬንያ ይላል የእግዚአብሔርንም ሥራ የሰው
እጅ ሥራ ወደሚሆን ወደጣዖቱ መለሱ ።
፳ ወበ ከዕበ ዘይፈቅድ ያድሉ ወያስምሮ ለነጋ
ሢ እኃዚ ።
ጳግመኛም የሚገዛ ንጉሡን ደስ ያሰኘው ዘ
ንድ ያደላለትም ዘንድ የሚወድ ሰው አለ ።
ተጠናቀቀ በገቢረ አምሳሉ በዘይሴኒ ወዘይኄይስ
በሚበልጥ በሚያምር ገንዘብ ምስሉን ለመስ
ራት ተራቀቀ ፤
፳፩ ወበውእቱ ተስሕበ ሰብእ ብዙኃ በእንተ ፍሥ
ሐሆሙ በስነ ላህየ ምግባር ።
በሥራውም ማማር ደስ ስላሰኛቸው ብዙ ሰ
ዎች በዚህ ተሳቡ ።
ወለብእሲ ዘሀሎ እምቅድመ መዋዕል በንስቲ
ት ክብር ይእዜሰ ከመ አምላክ ረሰይዎ ።
ንጉሥ ከመባሉ አስቀድሞ በአቤቶነት የነበረ
ሰውን ዛሬ ግን እንደ አምላክ አደረጉት አለ
አምላክ አሉት በንጉሥ ዘንድ አቤቶነት ጥቂ
ት ነውና ንስቲት ክብር አለው አንድም አም
ላክ ከመባሉ አስቀድሞ በመንግሥት የነበረ
ሰውን ዛሬ ግን አምላክ አሉት በአምላክነት
ዘንድ ንጉሥነት ጥቂት ነውና ንስቲት ክብር
አለው ።
፳፪ ወዝንቱ ኮነ መሥገርተ ዓለም ።
ይኸውም ለዓለም ወጥመድ ሆነ ።
እስመ ሰብእ ተቀንየ ሎቱ በምንዳቤ አው በ
አገብሮ ።
በመከራ በአገብሮ እንገርፍሃለን እንሰቅልሃለን
በማለት ሰው ለዚህ ለጣዖቱ ተገዝቷልና ።
፳፫ ወረሰዩ ስሞ ለአምላክ ዘኢልቦቱ ሱታፌ ለዕ
ፅ ወለዕብን ።
ከንጨት ከደንጊያ ጋራ አንድነት የሌለው የ
አምላክ ስምን ለጣዖት አደረጉ ፤ እስመ ለሐ
ራ ሰማይ ሀለወክሙ ትኩኑ ሱቱፋነ እንዲል
አንድም ከጣዖቱ ጋራ አንድነት የሌለው የአ
ምላክ ስምን ለንጨት ለደንጊያ አደረጉ ።
ዓዲ ኢአከሎሙ ስሕተቶሙ እምኢያእምሮ
እግዚአብሔር ።
እግዚአብሔርን ካለማወቃቸው ጋራ ስሕተታ
ቸው አልበቃቸውም ዓዲና አላ የሚወድቁበ
ት ገና ነው ።
አላ እንዘሂ ሀለዉ ውስተ ፀብዕ ዓቢይ ዘመ

ጠነገዘ ሕያዋን በእበዶሙ ለዘመጠነገዘ ዕኩይ
ዓቢየ ረሰይዎ ፤
በጽኑ ሰልፍ ሳሉ በስንፍናቸው ይህን ያህል
ዘመን የኖሩ ክፉ የሚሆን ጣዖትን ዓቢይ አ
ምላክ ያደረጉት ።
ወሰመይዎ ሰላመ ።
አምላክ ሰላም ያሉት እነዚህ እግዚአብሔርን ካ
ለማወቃቸው ጋራ ስሕተታቸው አልበቃቸውም
እስመ ሀለዉ ይቀትሉ ደቂቆሙ ።
ልጆቻቸውን ለጣዖት ይሠዋሉና ፤
፳፫ ወይገብሩ ኅቡዓ ምሥጢረ ።
ዓዲ አላ ይገብሩ ኅቡዓ ምሥጢረ ብለህ ግጠ
ም ዳግመኛ ግብረ ሰዶምንም ይሠራሉ እንጂ
አኮ በማይ ባሕቲቱ አላ በደምኒ ወበመንፈስ
ኒ እንዲል ።
አው የሐልዩ ወጺአሙ እንዘ ያንጐግዉ ለካ
ልዕ ሥርዓት ።
ይህም ባይሆን ከሕጋቸው ወጥተው በሌላ ሥ
ራ እየተቅበዘበዙ ያስቡ ዘንድ ።
ኢፍናዊሆሙ ። ሥራታቸውን ።
፳፬ ወኢሰብሳበሙ ዓቀቡ እንከ ።
ሕገ ሰብሳባቸውን ፈጽመው አልጠበቁም ።
ዳዕሙ ክልዕ ይቀትሎ ለካልዑ ።
ባልንጀራ ባልንጀራውን ይገላል እንጂ በነፍ
ስ ።አንድም በሴት አካል የሚዘራው በወንድ
አካል ሲዘራ በሥጋው ቅሉ ደዌ ሆኖ ይገለ
ዋልና ይቀትሎ አለ ።
ወእመ አኮ ይየውሆ ወያስተሴፍዎ በዘያደውዮ
ይህም ባይሆን በሽተኛ በሚያደርገው ገንዘብ
ይኽን እሰጥሃለሁ ብሎ ይለዋል እንጂ ያቆላ
ምጠዋል እንጂ በነፍስ ። አንድም በሴት አካ
ል የሚዘራው በወንድ አካል ሲዘራ በሥጋ
ቅሉ በሽተኛ ያደርገዋልና ያደውዮ አለ ።
፳፭ ወኵሉ ምግባራቲሆሙ ድሙር ውስተ ደም ።
ሥራቸው ሁሉ ደም ከማፍሰስ ጋራ የተቀላ
ቀለ ነው ።
ወቀትል
ነፍስ ከመግደል ጋራ ።
ወሥርቅ ። ከሥርቆት ጋራ ።
ወሕብል ። ከሐሰት ጋራ ።
ወሙስና ።
ከኃጢአት ጋራ ፤
ወሕፀተ አኩቴት ፤
የእግዚአብሔርን ምስጋና ከማጕደል ጋራ ።
ወኢአሚን ፤
ከለማመን ጋራ ፤
ወመሐላ ፤
በሐሰት ከመማል ጋራ
ወሐዊከ ሠናይ ፤
ይድን በቃውን ይሞት በቃ ብሎ ከመፍረድ
ጋራ ፤
ወኢተዘክሮ ዕሤት ።
ጻድቁ የሚያገኘውን ዋጋ ከለማሰብ ጋራ ።
ግማኔ ነፍስ ።
ሰውነታቸውን በኃጢአት ከማስተዳደፍ ጋራ
ወሙያጤ ልደት ፤
ፈረስ በቅሎውን ሰው ።ሰውን ፈረስ በቅሎ ከ
ማድረግ ጋራ ።አንድም ባንዱ ማኅፀን ያለው
ን ፅንስ ባንዱ ማኅፀን ከመገልበጥ ጋራ ፤
ንስተተ ሥርዓተ ሰብሳብ ፤
ሕገ ሰብሳብን ከማፍረስ ጋራ ፤
ዝሙት ፤
ከዝሙት ጋራ ፤
ወርኵስ ።
ከርኵስ ነገር ጋራ ፤ ዝሙት የሚለው ጥቂቱ
ወርኵስ የሚለው ብዙው ።አንድም ዝሙት
የሚለው ባል በሌላት ርኵስ የሚለው ባል ባ
ላት መሄድ ነው ይህ አርእስት ነው ።
፳፯ እስመ አምልኮ ጣዖት እለ አልቦሙ ስም ው
እቱ ጥንተ ኵሉ እከይ ፤
ስም የሌላቸው ጣዖታትን ማምለክ የክፉት
ሁሉ መጀመሪያ ነውና ፤
ወምክንያተ ፍጻሜሁ ፤
የምክንያት ሁሉ ፍጻሜ ነውና ፤
እስመ እለ ያመልክዎ ለእመ ተፈሥሑ የዓ
ብዱ

እነዚህ ጣዖታቱን የሚያመልኩ ሰዎች በነዚ
ሀ በጣዖታቱ ደስ ካላቸው ይሰንፋሉና።
ወይቀትሉ።
ልጆቻቸውን ይሠዋሉና ቀትል ላለው።
ወእመ አኮ ይትኔበዩ ወይሔስዉ ሐሰተ።
ይህም ባይሆን ሐሰት ይናገራሉ። ኅብል ላ
ለው።
ወእመ አኮ ያሐይዉ ኅርቱመ።
ይህማ ባይሆን ይሞት በቃውን ይድን በቃ
ብለው ይፈርዳሉ ሀዊከ ሡናይ ላለው።
ወእመ አኮ ይምሕሉ ፍጡነ።
ይህም ባይሆን ፈጥነው ይምላሉ መሐላ ላለው
፳፰ እስመ እለ እንበለ ነፍስ ይትአመኑ ጣዖተ
ሕስወ ወበሐመ እለ በሙ ንባብ ወአእምሮ
አምሳለ ፈጣሪ ዘየአምር ኵሎ።
እለ በሙ ንባብ ወአእምሮ አምሳለ ፈጣሪ
ይትአመኑ አምሳለ ፈጣሪ ብለህ ግጠም ሁሉ
ን በሚያውቅ በፈጣሪ አምሳል ንባብ አእም
ሮ ያላቸው እነዚህ።ንባብ አእምሮ የሌለው
ሐሰተኛ ድዳ የሚሆን ጣዖትን ይታመናሉና
አንድም ንባብ አእምሮ ያላቸው እነዚህ ንባ
ብ አእምሮ የሌለው ሐሰተኛ ድዳ የሚሆን
ጣዖቱን፣ሁሉን እንደሚያውቅ እንደ ፈጣሪ
አድርገው ይታመናሉና ፈጥነው ይምላሉ።
እስመ እመ መሐሉ ይትኰነኑ ኢይሴፈዉ።
በዚህ በጣዖቱ ቢምሉ ይፈረድባቸው ዘንድ
አያስቡምና።
፳፱ ኅቡረ ይረክቦሙ ኵነኔ ዘበጽድቅ።
በውነት የሚሆን ፍርድ አንድነት ያገኛቸዋል
እስመ ሐለዩ እኩየ በእግዚአብሔር አመ ነጸ
ሩ ጣዖተ ወግፍዓ መሐሉ በኅብል አስተአኪ
ዮሙ ጽድቀ ፈጣሪ።
ጣዖቱን በተመለከቱ ጊዜ የፈጣሪ እውነተኛ
ሕጉን ንቀው አቃለው በግፍ በሐሰት ምለዋ
ልና በውነት የሚሆን ፍርድ ያገኛቸዋል።
እስመ አኮ በእንተ ኃይል ዘመሐሉ በቱ ዳእ
ሙ ለአኅልፎ ኵነኔ አበሳሆሙ።
በኃጢአታቸው የተፈረደባቸውን ፍርድ ለማሳለ
ፍ ነው እንጂ በጣዖቱ የማሉ ኃይል ያደርግ
ብናል ብለው አይደለምና።
፴ ትምጻእኬ እንከ ኵነኔ ዲበ ዕልወቶሙ ለገፋ
ዕያን ዘልፈ።
ትምጻእኬ ዘልፈ ለገፋዕያን ዘልፈ ብለህ ግ
ጠም ሁልጊዜ ሰውን በሚበድሉ በወንጌላቸ
ው ምክንያት መቸያ ሁልጊዜ ትምጣባቸው
፴፩ ወአንተሰ አምላክነ ኄር።
አንተ ፈጣሪያችን ግን ቸር ነህ።
ወየዋህ።
ኅዳጌ በቀልም ነህ።
ዕጉሥ። ———————— ታጋሽ ነህ።
አንድም ቸር ኅዳጌ በቀል ዕጉሥ የምትሆን አ
ንተ ፈጣሪያችን ግን።
፴፪ ወበምሕረትከ ትሠርዕ ኵሎ።
በቸርነትህ ሁሉን ትሠራራለህ ለ ለጣዖቱ ነው
እስመ እመ አበስነ ዚአከ ንሕነ እንዘ ነአም
ር ጽንዓከ ወለእመ ኢንኤብስ።
ከሀሊነትህን እያወቅን ብንበድልም ባንበድል
ም ያንተ ወገኖች ነንና በቸርነትህ ሁሉን ት
ሠራራለህ።
፴፫ ብሒቱ እስመ ነአምር ከመ እሊዓከ ንሕነ።
ግን ያንተ ወገኖች እንደሆን እናውቃለንና።
እስመ አእምሮትከ ፍጽምት ጽድቅ ይእቲ።
አንተን ማወቅ ፍጽምት ዕውቀት ስለሆነች።
፴፬ ወአእምሮተ ጽንዕከ ሥርወ ኢመዊት።
ከሀሊነትህንም ማወቅ የሕይወተ ነፍስ ምል
ክት ስለሆነች ያንተ ወገኞች እንደሆን እና
ውቃለንና በቸርነትህ ሁሉን ትሠራራለህ።
እስመ ኢያስሐተነ ሕሊና እኩይ ኪነ ሰብእ።
የሰው ሥራ ክፉ የሚሆን ጣዖት ልቡናችንን
አያስተንምና።
፴፭ ወኢፃማ ሠርጕ ዘኢይፈሪ በቀኑዔተ።
ወኢሠርጐ ፃማ ሲል ነው ረብህ ጥቅምን የ
ማያስገኝ ድኩም ያለው ጌጥ ሲጠርቡት መ
ልክ ሲያወጡለት ቀለም ሲቀቡት ያደክማልና
ድካም ያለው ጌጥ አለ።አንድም።እንዳለም
ይሆናል ጌጥ ያለው ድካም ነው አለው።

አው ግብረ እድ ዘበተሴርዮ ይትዌለጥ ኅብ
ርሙ ።
ቀለም በመቀባት መልካቸው የሚለወጥ ።
ዘራእዮሙ ይስሕቦ ለአብድ ውስተ ፍትወ
ቶሙ ይምጻእ ።
እነሱን ወዶ ይመጣ ዘንድ መልካቸው አለዋ
ቂውን ሰው የሚስበው የጅ ሥራ የሚሆን
ይህ ጣዖቱ እያስተንምና በምሕረትከ ትሠርዕ
ኵሎ ብለሀ ሕሠር ።
፴፮ ያፈቅር ባሕቱ አምሳለ ምውተ ዘእንበለ ነፍስ
ወኢነሶሳው ።
ነገር ግን አለዋቂ ሰው መንቀሳቀስ ነፍስ የሌ
ለው ምውት ጣዖትን ይወዳል ።
ፈታውያነ እከይ እሙንቱ ይደልዎሙ ዘከ
መዝ ተስፋ ።
አላዋቆች ሰዎች ሁሉ ጣዖትን የሚወዱ ና
ቸው ።እንድም ። ይህን ጣዖቱን ለሚወዱ ሰ
ዎች እንዲህ ያለ ይገባቸዋል አለ ምውት ተ
ስፋሆሙ መባል ይገባቸዋል ።
ለእለ ይገብርዎሙኒ ።
ሠርተው ለሚያመልኳቸው ሰዎች ።
ወእለ ያፈቅርዎሙኒ ።
ወደው ለሚያመልኳቸውም ሰዎች ።
ወእለ ያመልክዎሙኒ ።
ገዝተው ለሚያመልኳቸውም ሰዎች ምውት
ተስፋሆሙ መባል ይገባቸዋል ።

ምዕራፍ ፲ ።

፩ እስመ ለብሐዊኒ አመ ሎሰ ዕቡረ ልምሉመ
ሸክላ ሠሪም የለሰለሰውን ጭቃ በለወሰው
ጊዜ ።
ይገብር ዘዘዚአሁ ለመልእክተ ኵሉ ለለ ፩፩
እምኔነ ።
ልዩ ልዩ የሆነ ከኛ ላንዱም አንዱ ሊያገለ
ግል የሚያሻውን ሥራ ይሠራልና ።
፪ ወባሕቱ እምውእቱ ዕቡር ንዋያተ ይገብር ለ
መልእክተ ምግባራት ንጹሐት ።
ነገር ግን ከዚህ ከጭቃው ንጹሐት ለሚሆኑ
ሥራዎች ሊያገለግል ሞ ብረሌ አድርጎ ይሠ
ራልና ።
ወለካልአትኒ ምግባራት ከማሆሙ አምሳለ
እልክቱ ይገብር ።
ሌሎችንም ሥራዎች እንዲሁ አድርጎ ይሠራ
ልና አለ ማድጋ ሸንክር አድርጎ ይሠራዋልና
፫ ወተግበሮሙሰ ለእሉ ኵሎሙ ለዘዘዚአሁ
መፍቅድ ፤ የነዚህ ሁሉ ሥራቸው ያን
ዱንም አንዱን ፈቃድ ለመፈጸም ነው ።
፬ ወፈታሒ መኰንን ገባሬ ዕቡር ውእቱ ፤
ይኸነን ጭቃ የሚሠራ ሰው እውነት የሚፈ
ርድ ዳኛ ነው ።
ወዘይፃሙኒ ለእከይ ይልሕኩ እምውሰተ ው
እቱ ዕቡር አምላከ ከንቶ ።
ለክፋት የሚደክም ሰው ግን ከዚህ ከጭቃው
ከንቱ ጣዖትን ይሠራል ። አንድም ። አምሳለ
ከንቶ ይላል ከንቱ ምስልን ይሠራል ።
፭ ዝንቱ እምቅድመ ንስቲት መዋዕል ተገብረ
እምድር ።
ይህ ጣዖቱ ከጥቂት ቀን አስቀድሞ ከምድር
ተገኘ ። አንድም ፤ ሰው ከምድር ተፈጠረ ።
ወእምድኅረ ንስቲት መዋዕል ሀለዎ ይግባዕ
ውስተ እንተ ወጽአ እምኔሃ ።
ከጥቂት ቀን በኋላ ከሷ ወደወጣበት ምድር
ይገባ ዘንድ አለው ።
፮ ወይትኃሠሥዎ በእንተ ኵነኔ ነፍሱ ።
በሰውነቱ ፍርድ ሥላሴ ይመራመሩታል ።
ወባሕቱ ጻሕቀሰ ዘኀቤሁ አኮ ኢያእሚሮ ።
ነገር ግን ከሱ ዘንድ ያለ ትጋት ከንቱ እንደ
ሆነ ሳያውቅ አይደለም ።
እስመ ሀለዎ ይፃሙ ወይድክም ።
ፈጽሞ ይደክም ዘንድ አለውና ።
፯ ወኢሀልዎተ ንብረቱ ነስቲት አላ ከመ ይት
ቀሐዎሙ ለነሐብተ ብሩር ወወርቅ ።
በዚህ ዓለም አነዋወሩም ጥቂት እንደ ሆነ ሳ
ያውቅ አይደለም ብር ወርቅ የሚሠሩን ሰዎ
ች ይቃወማቸው ዘንድ ነው እንጂ ። እነሱ ወ

ርቅ ብር ሠርተው ቢያመልኩ እኔስ ጭቃ ሠ
ርቼ አላመልክም ብሎ ነው እንጂ ።
ወይትማሰሎሙ ለገበርያነ ብርት ።
ብረት የሚሠሩ ሰዎችንም ይመስላቸው ዘን
ድ ነው እንጂ ።
፰ ወገቢሮ ኅሡረ ይጼግዎ ክብረ ።
ኅሡር ጣዖትን ሠርቶ ክብርን ይሰጠዋል አ
ምላክ ይለዋል ።
፱ ሐመድ ልቡ ።
የንደዚህ ያለው ሰው ልቡናው ሐመድ ነው
ሐመድ ዝርው ነው እንደዚያ ዝርው ነው
ሐመድ የዘሩበትን አያበቅልም የተከሉበትን
አያጸድቅም ይኸም ምሥጢር አያስቀርም ።
ወእመሬት የኅሥር ተስፋሁ ።
ከመሬት ይልቅ አለኝታው ይጐሰቍላል ። እ
ንድም ፣ መሬት ጣዖትን ከማምለኩ የተነሣ አ
ለኝታው ይጐሰቍላል ።
፲ ወእምዕቡር ይትሜነን ፈድፋደ ንብረቱ ።
አናዋሩም ፈጽሞ ከጭቃ ይልቅ ይናቃል ።
ኗም ዕቡር ጣዖትን ከማምለኩ የተነሣ ይናቃል
እስመ ኢየአምሮ ለዘገብሮ ።
የፈጠረውን ፈጣሪውን አያውቅምና ።
፲፩ ወእስተንፈሰ ቦቱ ነፍሰ እንተ ታሰልጥ ።
የምታሠለጥን ነፍስን ያዋሐደው ።
ወነፍሐ ውስቴቱ መንፈሰ ሕይወት ሠናይት ።
ሕያዊት ለባዊት የምትሆን ነፍስን ያሳደረበ
ት ፈጣሪውን አያውቀውምና ።
፲፪ ወባሕቱ እስመ እሙንቱሂ ሐለዩ ሕይወተነ
ተውኔተ ወሥላቀ ።
ነገር ግን ዘመናችንን ጨዋታ ዋዛ አድርገዋልና
ወንብረተነ ትእምርተ ለረባሕ ።
አነዋራችንንም ለትርፍ ምልክት አድርገውታ
ልና ። እግዚአብሔር ዘመንን መስጠቱ ንስሐ
ሊገቡበት ምግባር ትሩፋት ሊሠሩበት ነውና
ሐለዩ ሕይወተነ ተውኔተ ወሥላቀ አለ ።
እስመ ውእቱ ይቤ የዓዕበኒ እስመ ኃጣእኩ
ገንዘብ ስላጣኹ ይጨንቀኛል ብሏልና ።
፲፫ ወእምዝ ይረብሕ ወያጠሪ እከየ ።
ያጠሪ ወይረብሕ ሲል ነው ከዚህ በኋላ ጣዖ
ቱን እየጠረበ ይሸጣል ይከብራል ። እንድም ።
ጣዖት ስላጣኹ ይጨንቀኛል ብሏልና ከዚህ በ
ኋላ ይከብራል ጣዖቱን ይገዛል ።
፲፬ ወናሁ ተዐውቀ ከመ ዝንቱ ይኤብስ ፈድፋ
ደ እምኵሉ ።
ፀሐይ ጨረቃ ከዋክብትን ከሚያመልኩ ሰዎ
ች እነሆ ይህ ፈጽሞ እንዲበድል ታወቀ ።
እስመ ገብረ ጣዖተ ዘግልፎ እምዘ ያስተርኢ
ውስተ ምድር ዘይማስን ወይጠፍእ ፍጡነ ።
በምድር ከሚታየው ፈጥኖ ከሚጠፋው ከን
ጨቱ ከደንጊያው ዓይን እጅ እግር አውጥ
ቶ ጣዖትን ሠርቷልና ።
፲፭ ወኵሎሙ አብዳን ።
ነገር ግን ሁሉም አላዋቆች ናቸው ።
ወኅርቱማን እሙንቱ ።
ጐስቋሎችም ናቸው ።
ወኵሎሙ ሙታን እምሕዝብ ፂዉዋን ።
ዲያብሎስ ከማረካቸው ወገኖች የሚሆኑ ሁ
ሉም ሙታነ ልብ ናቸው ።
ወእሡራን ቦቱ ።
በጣዖት ፍቅር የጸኑ ናቸው ። እንድም ። በጣ
ዖት ፍቅር የጸኑ እነዚህ ።
፲፮ ያፈደፍዱ ዕበደ እምነፍሰ ሕፃናት ።
ከሕፃናት ሰውነት ይልቅ ስንፍናን ያበዛሉ ።
እስመ እሙንቱ ሐለዩ ወረሰዩ ጣዖተ አሕ
ዛብ አማልክተ እለ ኢይትከሀሎሙ ተገብሮ ።
መሥራት የማይቻላቸውን የአሕዛብን ጣዖታ
ት አማልክት አድርገዋልና ።
በአዕይንቲሆሙ ውስተ ራእይ ።
ባይናቸው ማየት ።
ወኢአንፎሙ ለአፂንዎ ነፋስ ።
ባፍንጫቸው መዓዛ ማሽተት ።
ወኢእዝኖሙ ለሰሚዕ ።
በጆሮአቸው መስማት ።
ወኢአፃብዓ እደዊሆሙ ለገሢሥ ።
በጣታቸው መዳሰስ የማይቻላቸው ።
ወኢእእጋሪሆሙ ጽሩዓት እምነሰሳው ።

እግሮቻቸውም ከመሄድ የበዙ ጣዖታትን
አማልክትን አድርገዋልና ከሕፃናት ይልቅ
ስንፍናን ያበዛሉ ።
፲፯ እስመ ብእሲ ገብሮሙ ።
ሰው ሠርቷቸዋልና ።
ወመንፈስ ዘተከፍለ ለሐከሙ ።
ከመሬት የተከፈለ ።አንድም ከአዳም የተከፈ
ለ ሰው ሠርቷቸዋልና ።
እስመ ኢይትከሀሎ ለሰብእ ይግበር አምላከ
አምሳሊሁ ።
ጌታ ንግበር ሰብአ በአርአያነ ብሎ በሱ አ
ምሳል እንደፈጠረ ይህን ጣዖቱን ይሥራ ዘ
ንድ ለሰው አይቻለውምና ።አንድም ራሱን
አስመስሎ ይህን ጣዖቱን ይሥራ ዘንድ ለሰ
ው አይቻለውምና ።
፲፰ እስመ እንዘ መዋቲ ውእቱ ምውተ ይገብ
ር በእደ ኃጢአት ።
መዋቲ ሲሆን ምውት ጣዖትን በኃጢአት
እጅ ይሠራልና ።
እስመ ውእቱ ይኄይስ እምአማልክቲሁ እ
ስመ ውእቱ ሕያው ።
ሕያው ስለሆነ ከጣዖታቱ እሱ ይሻላልና ።
ወእልክቱሰ ኢየሐይዉ ግሙራ ።
እሊህ ጣዖታቱ ግን ፈጽመው ሕያዋን ስላል
ሆኑ ይገብር በእደ ኃጢአት ብለህ እሥር ።
ወለእንስሳኒ እለ ረሰይዎሙ አማልክተ ያም
ልክዎሙ በእበድ ።
አማልክት ያደረጓቸው እንስሳትንም በስንፍ
ና ያመልኳቸዋል ።
፲፱ ወለእሉሰ ሶበ ደለውዎሙ በሕሊና የአክዩ
እምከልኣን አማልክት ።
እሊህን እንስሳትን በልቡና ቢመረምሯቸው
ከሌሎች አማልክት ይከፉሉ አለ ከፀሐይ ከ
ጨረቃ ።
፳ ወዘሂ ፈተወ ፍትወተ ናሁ ሠለጠ በሰደ
እምኔሆሙ ውስተ ርእየተ እንስሳ ።
ፈቃዱን መፈጸም የወደደ ሰውም በአሐዱ
ና ውስተ ርእየተ እንስሳ አንድ ወገን ከሊህ
ከእንስሳት ባንዱ እነሆ ፈቃዱን ፈጸመ አ
ለ ።አልቦ ይጠጣዋል ጠምዶ ያርስበታል ።
ወበአሐዱ ዓለወ ።
ባንዱ ወነጌለ አለ አምላክ አለው ።
እስመ በገዘንቱ ጐየ ውዳሴ እግዚአብሔር
ወክብሩ ።
በዚህ የእግዚአብሔር ክብሩ ምስጋናው ሸ
ሽቷልና ።
፳፩ ወበእንተዝ በዘይመስሎሙ ለአማልክቲሆሙ
ተቀሥፉ በጽድቅ ።
ስለዚህ ነገር አማልክቶቻቸውን በሚመስሉ
በአጋንንት በውነት ጠፉ ።እንስሳትን አማል
ክት ብለው ቢያመልኳቸው አጋንንት በእን
ስሳት እየተመሰሉ አስደንግጠዋቸዋል አጥፍ
ተዋቸዋልና ።
እስመ ይደልዎሙ ።
ያጠፏቸው ዘንድ ይገባቸዋልና ።
፳፪ ወበብዙኃን እለ ይትሐወሱ ኀሡማን ተፅዕሩ
ኀሡማን ግብጻውያን በተሐዋስያኑ በትንኝ
ጠፉ ተጨነቁ ።
ወእሠነይከ ሎሙ ለሕዝብከ አንፃረ ፀሮሙ ።
ለወገኖችህ ለእስራኤል ግን በጠላቶቻቸው ፊ
ት በጎ አደረግህላቸው ።
፳፫ ወወሀብኮሙ ፍርፍርተ መብልዕ ለፍትወ
ቶሙ ።
ፈቃዳቸውን ሊፈጽቡሙት ታላቅ ታናሽ ።አ
ንድም ዓሣ ።አንድም ድርጭት የባሕር ዶሮ
ሲያዩት ከሻዋ ሲበሉት ስብ የሚሆን ምግብ
ን ሰጠሃቸው ።
ወይጥዓሙ ፍትወተ ዘጣዕሙ ነኪር ።
ይበሉ ዘንድ ጣዕሙ ልዩ የሚሆን መናው
ንም ሰጠሃቸው ።
፳፬ ወእልክቱሰ አመ ፈተዉ መብልዓ ።
እሊህ ግብጻውያን ግን መብልን በወደዱ
ጊዜ ።
ወበሕቱ በእንተ ግብር ዘተፈነወ ላዕሌሆሙ
ይትመየጡ ።
ግን ስለተላከባቸው ሥራ አለ ተሳቦ ቀንጻ

ማ ትል ዘጉል ልብሱ ጎንንቸር ስለመጣበ
ቸው ከመብላት ወዳለመብላት ይመለሱ ነበር
እንድም ይትመየየጡ ይላል እነዚህ በሚበ
ሉት ይመላለሱባቸው ነበር።
ወዘዘልፈ ልማደ መነኑ።
የዘወትር ልማድ የሚሆን መብል መጠጡን
ተዉ።
፳፭ ወእሉሰ ሰበ ረከበሙ ዓፀበ።
እሊህ እስራኤል ግን መከራ ባገኛቸው ጊዜ
ወኃጥኡ ኅዳጠ መዋዕለ ተደለዉ ለመብልዕ
ዘነኪር ጣዕሙ፤
ጥቂት ወራትም የሚመገቡት ባጡ ጊዜ ልዩ
ለሚሆን ምግብ ተዘጋጁ።
፳፮ እስመ መፍቅድ ጸውዓ ይብጻሕ ላዕለ እ
ልክቱ ሡንኔ ዘእንበለ ምሂክ።
መፍቅድ ሙሴ ያለርኅራኄ በሊህ በእስራ
ኤል መቻያ ይመጣባቸው ዘንድ ለምንዋ
ልና።
እስመ ኅዩላን ወእኩያን እሙንቱ።
ደፋሮች ስለሆኑ ክፉዎችም ስለሆኑ።
ወከመ ይርአዩ እሉ እፎ ባሕቲቶሙ ተፀ
ዕሩ አፀራሪሆሙ።
እሊህ እስራኤል ጠላቶቻቸው ብቻቸውን
እንደተጨነቁ ያዩ ዘንድ ያለርኅራኄ መቻያ
ይመጣባቸው ዘንድ ለምንዋልና መከራ ባ
ገኛቸው ጊዜ ጣዕሙ ልዩ ለሚሆን ምግብ
ተዘጋጁ።
፳፯ ወለእመ መጽአሙ መዓተ አራዊት ፀዋ
ጋን።
ክፉዎች የሚሆኑ የአራዊት መዓት ቢመ
ጣባቸው።
ወኀልቁ በንስከተ አራዊተ ምድር እኩያን
ክፉ በሚሆኑ በምድር አራዊት አነካከስ ቢ
ያልቁ።
፳፰ አኮ ለዝሉፉ ዘጸንዓ መዓትከ።
ለዘላለሙ መዓትህ የጸናባቸው አይደለም።
ዳእሙ ተሀውኩ ኅዳጠ መዋዕለ ከመ ይ
ትገሠጹ።

ይገሥጹ ዘንድ ጥቂት ወራት ታወኩ እንጂ
፳፱ ወዝንቱ ትእምርት ከኖሙ መድኃኒተ ያዘ
ክሮሙ ትእዛዘ ሕግከ።
ይህ አርዌ ብርት አዝዘህ የሠራኸውን ሕግ
ያሳስባቸው ዘንድ ድኅነት ሆናቸው።
እስመ ዘተመይጠ እምኔሆሙ።
ከሊህ ከእስራኤል ወደሕግህ የተመለሰ ሰው
፴ አኮ ዘድኅነ በዘርእየ አላ በእንቲአከ ድኅነ
አመድኃኔ ኵሉ።
የሁሉ መድኃኒት ሆይ አንተን በማመን ዳነ
እንጂ ይህን አርዌ ብርትን በማየት የዳነ
አይደለምና አዝዘህ የሠራኸውን ሕግ ያሳ
ስባቸው ዘንድ መድኃኒት ሆናቸው።
ወበዝኒ አመከርከሙ፤
በዚህም ፈተንሀቸው። እንድም አምክርከሙ
ይላል መከርሃቸው፤
፴፩ ወአእመንከሙ ከመ አንተ ውእቱ ዘታድ
ኅን እምኵሉ እኩይ።
ከመከራ ሁሉ የምታድን አንተ እንደሆን
ህ አሳመንሃቸው።
እስመ ለእልክቱ ቀተሎሙ ንስከተ አንበጣ
ወጽንጽንያ ወኢተረክበ ፈውስ ለነፍሶሙ
እሊህን ግብጻውያንን ግን ያንበጣ አነካከስ
የተቈናጣጭ ዝምብም አነከከስ አጥፍቷቸ
ዋልና ለሰውነታቸውም ድኅነት አልተገኘም
እስመ ይደልዎሙ ከመ ትኩንኖሙ በዘ
ከመዝ አምሳል። በንዲህ ያለ መ
ቅሠፍት ታጠፋቸው ዘንድ ይገባቸዋልና።
፴፪ ወለውሉድከሰ ሰበ ተአዘዘ ሎሙ ስነነ አ
ክይስት ዘቦቱ ኅምዝ።
ልጆችህ እስራኤልን ግን መርዝ ያለው የ
ነዘር እባብ ጥርስ በታዘዘባቸው ጊዜ።
እስመ ምሕረትከ መጽአሙ ወፈወሶሙ።
ምሕረትህ ታዝዞላቸዋልና አዳናቸው።
እስመ ለተዘክሮ ቃልከ ጥዕሙ ዘንተ።
ሕግህን ለማሰብ ይህን መከራውን ቀመሱ
፴፫ ፍጡነ ሐይዉ ከመ ኢይደቁ ውስተ ርስ
ዓት ዕሙቅ።

ጥልቅ በሆነ ክህደት እንዳይሰነካከሉ ፈጥነው ዳኑ ።
ወከመ ኢይደቁ ውስተ ካልእ ምግባር ወሕማም እምዝክረ ሠናያቲከ ፤
ተአምራትህንም ከማሰብ ወጥተው በሌላ ሥራ በሌላ መከራ እንዳይሰነካከሉ ዳኑ ።
፲፪ እስመ አኮ ዕፅ ዘይሰትይዎ ወኢሥራይ ዘይቀብዕዎ ዘፈወሶሙ ።
የሚጠጡት እንጨት የሚቀቡት አስማት ያዳናቸው አይደለምና ።
አላ ቃለ ዚአከ እግዚኦ ዘኵሎ ይፌውስ
አቤቱ ሁሉን የሚያድን ቃልህ ነው እንጂ
፲፫ እስመ ለሞት ወለሕይወት ሥልጣን ብከ
ለሕይወትና ለሞት ሥልጣን አለህና ሁለት አርእስት ነው ለሁለቱም ያመጣል ።
ወታወርድ ውስተ አናቅጸ ሲኦል ።
ለሞት ሥልጣን አለህና ገለህ ወደ መቃብር ታወርዳለህ ።
ወታወጽእ ።
ለሕይወትም ሥልጣን አለህና ሰውን ከመቃብር ታወጣለህ ።
፲፬ ወሰብእሰ ይቀትል በእኩይ ።
ሰው ግን በክፉ ይገላል አለ የማያድነውን
አድናለሁ ብሎ ።
ወእምከመ ወጽአ መንፈስ ኢይገብዕ ።
ነፍስ ከሥጋ ከተለየም በኋላ አይመለስም ።
፲፭ ወኢትሠወጥ ነፍስ እንተ ተነሥአት ።
ለሥጋዋ የተነሣቻት ነፍስ አንድም ተንሥአት ይላል ከሥጋዋ የተለየች ነፍስ አትመለስም ።
ወእምእደ ዚአከሰ ጉይይ ኢይትከሀል ።
ከሥልጣንህ ግን መሸሽ አይቻልም ።
ወኢይደሉ ።
ሸሽቼ አመልጣለሁም ማለት አይገባም ።
፲፮ ወሶበ እእመርከ ከመ ረሲዓን ይክህዱከ በኃ
ይለ መዝራዕትከ ተቀሥፉ ወኀልቁ ።
ረሲዓን ግብጻውያን እንደካዱህ ባወቅህ ጊዜ በሥልጣንህ ኃይል ጠፉ ።
ወተሰዱ በዝናም ነኪር ወበበረድ ።
ልዩ በሆነ ዝናም በበረድ ጠፉ ።
ወበአስራበ ሰማይ ዘእንበለ ምሕረት ወኢክልዓት ።
ያለመከልከል ያለርኅራኄ በወረደ በሰማይ ሻሻቴም ጠፉ ።
ወኀልቁ በእሳት ።
በእሳትም ጠፉ ።
፲፯ ወዘመንክርሰ ግብር ዘኢይትከሀል ኵሉ ዘይጠፍእ በማይ ፈድፋደ ተገብረ ወተሠልጠ ውስቴቱ እሳት ።
ሊናገሩት የማይቻል ድንቅ ሥራስ በውሀ የሚጠፋው እሳቱ ሁሉ በውሀው መካከል ፈጽሞ ሠለጠነ ።
እስመ ዓለም መርድእ ለጻድቃን ውእቱ ።
እሳቱ በረዱ ዝናሙ ለጻድቃን ለእስራኤል ረዳት ነውና ።
እስመ ላህበ ነድ ኮነ ልሙደ ከመ ኢያውዒ እንስሳ ዘተፈነወ ላዕለ ረሲዓን ።
በረሲዓን ግብጻውያን ላይ የተላከ የእሳቱ ዋዕይ የእስራኤልን ከብት እንዳያቃጥል የለመደን ሆኑዋልና ።
፲፰ ወባሕቱ ሶበ ርእዩ ዘንተ እሙንቱ የአምሩ ከመ በኵነኔ እግዚአብሔር ይሰደዱ ።
ነገር ግን እነዚህ ግብጻውያን ይኸነን በዩ ጊዜ በእግዚአብሔር ፍርድ እንዲጠፉ ያውቃሉ ።
ወቦሙ ማእከለ ማይ ይነድድ ኃይለ እሳት ፈድፋደ ።
ፈጽሞ የእሳቱ ሠራዊት በውሀው መካከል ይነድባቸው ነበር ።
ከመ ያማስን ወያጥፍእ ፍሬያተ ምድር ዓማፂት ።
በደለኛ የምትሆን የግብጽ ፍሬን ፈጽሞ ያጠፋ ዘንድ ።
፳ ወህየንቴሁ አብላዕከ ለሕዝብከ መብልዓ መላእክት ።
ስለዚህ ስለፍሬውም ፈንታ ለወገኖችህ ለእስራኤል ያለቆች የሙሴ የአሮንን ምግብ አ

በላሃቸው ለመናው ማለፊያና መናኛ የለው
ምና አንድም በቅዱስ ሚካኤል በቅዱስ ገብ
ርኤል እጅ የወረደውን መና አንድም ቅዳሴ
መላእክትን ።
፳፪ ወፈነውከ ኅብስተ ድልወ እምሰማይ ዘእን
በለ ፃማ ።
አጣለሁ ሳትል ።
ዘይትኄየል ጣዕመ እምኵሉ ዘይጥዕም ።
ጣዕሙ ከጣዕም ሁሉ የሚበልጥ ።
ወየኀሥር ኵሎ ጣዕመ ።
ጣዕምን ሁሉ የሚያስንቅ በሰማይ የተዘ
ጋጀ ኅብስትን ሰደድህላቸው ኅብስት ማለቱ
በኅብስትነት ወርዶ አይደለም ከሆነ በኋላ ኅ
ብስት አለው ።
እስመ አርአያ መልክዕከ ዘላዕሉ ከሠተ ጣ
ዕመ ምርዕርናከ ለውሉድከ ።
የሰማያዊ መልክህ አርአያው መና ለልጆችህ
የፍቅርን ምልክት ገልጾአልና ።
፳፫ ወይትፋለስ ጣዕሙ ለዘይነሥእ እምኔሁ ።
ለሚገባውም ሰው ጣዕሙ ይለዋወጥ ነበረ ከ
ሥጋ በቀር ገንፎ መንከኮ ዳቦ ጥሬ፡ ቢያደር
ጉት ይሆንላቸው ነበረና ።
ወይትለአክ ለፈቃዶ ፍትወቶሙ ዘሐለዩ እ
ምነ መባልዕት ወፈቀዱ ።
ከመባልዕትም ወገን ያሰቡትን የወደዱትን ፈ
ቃዳቸውን ለመፈጸም እየተለዋወጠ ያገለግ
ላቸው ነበር ።

ምዕራፍ ፲፩ ።

፩ በረድኒ ወእስሐትያ ጸንዑ ወቆሙ ዘምስለ
እሳት ።
ውርጭና በረዶ ከእሳቱ ጋራ ጸኑ ።
ወኢተመስዉ ከመ ያእምሩ ከመ ፍሬያተ አ
ዝርዕቶሙ ለአፅራር አማሰነት ወእጥፍአት ።
ግብጻውያን የዘሩትን ፍሬያቸውን እንዳጠ
ፋች ፈጽመው ያውቁ ዘንድ አልቀለጡም እ
ንድም ግብጻውያን የዘሩትን ፍሬያቸውን እ
ንዳጠፋች ያውቁ ዘንድ ወኢጠፍአት ይላል ።
እሳት እንዘ ትነድድ ውስተ በረድ ወውስተ ዝ
ናማትኒ እንዘ ትበርቅ ።
እሳቲቱ በበረድ ውስጥ እየነደደች በዝናሙም
ውስጥ ብልጭ ብልጭ እያለች እንዳልጠፋች
ያወቁ ዘንድ ።
፪ ወዘንተ ከዕበ ሶበ ተሴሰዩ በቱ ጻድቃን ኃይለ
ሲሳየ ርእሶሙ ረስዑ ።
ዳግመኛ እሊህ እስራኤል መናውን በተመገቡ
ጊዜ እርሻ ቁፋሯቸውን ዘነጉ ።
እስመ ኵሉ ፍጥረት ለከ ይትለአክ ።
ፍጥረቱ ሁሉ ላንተ ያገለግላልና ።
፫ አገብረ ትሰፍሕ ኵነኔ ዘይትፈኖ ላዕለ ዓማጽ
ያን ።
ሁሉን የምታደርግ ሆይ በዓማፅያን የሚመጣ
መቅሠፍን አብዝተህ ታመጣለህ ።
ወትጼኑ ተድላ ይብጻሕ ኅበ እለ ይትአመኑ ብከ
ባንተ ወደሚያምኑ ይደርስ ዘንድ ወዲህም ለ
እስራኤል መናውን ትሰጣለህ ።
፬ ወበእንተዝ አሚሃ ሁብትከ ሀለወት ትትፋለስ
ውስተ ኵሉ ግብር ።
ፍጥረቱ ሁሉ ላንተ የሚያገለግል ስለሆነ ያን
ጊዜ ስጦታህ መና ወደሥራው ሁሉ ትለዋወ
ጥ ነበር ።
ወትትለአክ ውስተ ኵሉ መብልዕ መንገለ መ
ፍቅድ ዘሰአሉ ወረተወ ።
የለመኑትን የወደዱትን ምግብ ወደመሆን ታ
ገለግልም ነበር ።
ከመ ያእምሩ ውሉድከ እለ አፍቀርኮሙ እግ
ዚእ ከመ አኮ ዘዘዚአሁ ፍሬያተ ዘርእ ዘይሴሰ
ዩ ሰብእ ።
አቤቱ የወደድሃቸው ልጆችህ እስራኤል ሰው
የሚመገበው ልዩ ልዩ የሚሆን የዘር ፍሬ ብቻ
እንዳይደለ ያውቁ ዘንድ ።
አላ ቃልከ የዐቅቦሙ ለእለ ይትዌከሉ ብከ ።
ቃልህ ባንተ ያመኑን ሰዎች ምግብ ሆኖ ይ
ጠብቃቸዋል እንጂ ።
፭ እስመ ዘኢያማስና እሳት በከ በንስቲት ላኅበ
ፀሐይ መዊቆ ተመስወ ከመ ይትአመር ።

በክ ሊሆን እሳት የማያጠፋው መና ከሀሊነ
ትሀ ይታወቅ ዘንድ በትንሽ ዋዕየ ፀሐይ ቀል
ጦ ጠፍቷልና ያን ጊዜ ስጦታህ መና ወደሥ
ራው ሁሉ ትለዋወጥ ነበር ከሥጋ በቀር ዳበ
ጥረሽ ገንፎ መንከክ ቢያደርጉት ሁሉን ይሆ
ንላቸው ነበርና፤አንድም ቀልጦ ጠፍቷልና ከሀ
ሊነትህ ይታወቅ ዘንድ ነው።አንድም ከሃ
ሊነትህ ይታወቅ ዘንድ በክ ሊሆን እሳት የማ
ያጠፋው መና በትንሽ ዋዕየ ፀሐይ ቀልጦ ጠፋ፤
እስመ ፀሐይኒ የኃሥሥ ይምጻእ ኅቤነ።
ወደኛ ይመጣ ዘንድ ፀሐይ ይፈልግ ነበርና።
ከመ ኪያከ ናዕኵት ወናስተብቍዕ ኅቤከ መ
ንገለ ሠረቀ ፀሐይ ።
ፀሐይ ከወጣ ዘንድ ወዳንተ ቀርበን አንተን
ፈጽመን እናመሰግን ዘንድ አንድም ሠርቀ ፀ
ሐይ ይላል ወደፀሐይ መውጫ ወደምሥራ
ቅ ፊታችንን መልሰን እናመሰግንህ ዘንድ ።
፯ እስመ ተስፋሁ ለዘኢየአኵት ይትመሰው ከ
መ አስሐትያ ክረምት ።
የማያመሰግን የፈርያን አለኝታው እንደክረም
ት ውርጭ ይጠፋልና ።
ወይውኅዝ ከመ ማይ ርኩስ ዘኢይበቍዕ ።
እንደማይረባ ታጥቦ እንዳፈሰሱት ውሀም ይ
ጠፋልና ፊታችንን ወደምሥራቅ መልሰን ወ
ዳንተ ቀርበን እናመሰግንህ ዘንድ ፀሐይ ወደ
ኛ ይመጣ ዘንድ ይፈልጋልና በትንሽ ዋዕየ ፀ
ሐይ ቀልጦ ጠፋ ።
፯ እስመ ዓቢይ ኵነኔከ ። ፍርድህ ደግ ነውና ።
ወዕፁብ ለተናግሮ ። ለመናገርም ድን
ቅ ነውና አንድም ለተናጽሮ ይላል ።
፰ በእንተዝ ስሕታ ነፍሳት እለ አልቦሙ ትም
ሕርተ ፈጣሪ ። ስለዚህ ነገር
የፈጣሪ ትምህርት የሌላቸው ሰውነቶች ሳቱ
እስመ ኃጥአን አመ ነሥኡ ሕዝበ ቅዱሰ ።
ኃጥአን ግብጻውያን ልዩ የሚሆኑ እስራኤል
ን በያዟቸው ጊዜ ።
ወተኅየሉ ላዕሌሆሙ ።
በላቸውም በተበረታቱባቸው ጊዜ ።

፱ ወኃያላን ተዓሥሩ በጽልመተ ሌሊት ነዋኅ ።
ኃያላን ግብጻውያን ረዢም በሚሆን ጭለማ
ታስረዋልና ።
አሜሃ ተሞቅሁ መትሕተ ተድባበ ቤት ።
ያን ጊዜ በቤታቸው መከታ በታች ተጋዙ ።
፲ ወተረክቡ ጉዩያነ እምሥርዓተ መልእክት ዘ
ለዓለም ።
የዘለዓለም ከሚሆን ምግባናቸው ፀሐይ ጨ
ረቃ የሸሹ ሆነው ተገኙ ። አንድም ።ሰዎች ከ
ርሻቸው ከቍፋሯቸው የሸሹ ሆነው ተገኙ።
ሐልዮሙ ዘአበሱ ቦቱ ።
ፀሐይ ጨረቃ የበደሉትን በደል አስበው ከ
ምግባናቸው የሸሹ ሆነው ተገኙ ። አንድም
ሰዎች የበደሉትን በደል አስበው ከርሻቸው
ከቍፋሯቸው የሸሹ ሆነው ተገኙ ።
፲፩ ውስተ አብያት ዘአልቦ ውስቴታ ብርሃን ይ
ትኀባዕ በምሥዋር ወይትረግዕ ።
ብርሃን በውስጡ በሌለበት ቤት አንዱም አን
ዱ በዚህ በጭለማው ተሠውሮ ይዘነጋ ነበር ።
ወተዘርዉ ወተመሥዉ እምድንጋፄ እንዘ ይ
ዴመሙ ጥቀ ።
ከዚህ ከድንጋፄው የተነሣ ፈጽመው እያደነቁ
ጠፉ ።
ወተኀውኩ በምትሐት ።
በምትሐት ጠፉ ።
፲፪ እስመ ዘማዊ ዘአኀዘሙ ኢክህለ ይዕቀቦሙ
ዘእንበለ ድንጋፄ ።
የተቈራኛቸው ዘማዊ ዲያብሎስ ያለድንጋፄ
ይጠብቃቸው ዘንድ አልተቻለውምና ።ዝሙት
ብቻ የሴትና የወንድ አይደለም እግዚአብሔ
ር ያላዘዘውን መሥራት ዝሙት ነውና ዘማ
ዊ አለው ።
ወድምፀ ቃል ልዑል ዘያንሶጦጦ ኀባቡ ከነ የ
ሀውኮሙ ።
ነገሩ ሰቅጠጥ ሰቅጠጥ የሚያደርግ ልዑል የ
ሚሆን ድምፅ ያውከቸው ጀመር ።
፲፫ ወርእየ ምትሐት ጸዋግ አጥፍዓ ኵሎ ዘገጹ
ትኩዝ ።

ክፉ የሚሆን የምትሐት መልክ ፊቱ ቀጥር
ጥር ያለውን ሁሉ አጠፋ ።አንድም ። ሁሉን
አጠፋ ። ወዘገጹ ትኩዝ ይላል ፊቱ ቀጥርጥር
ያለውንም አጠፋ ። አንድም ። ክፉ የሚሆን የ
ምትሐት መልክ ሁሉን አጠፋ ፊቱ ቀጥር
ጥር ያለውም ሁሉን አጠፋ ።
፲፬ ወብርሃነ እሳትኒ ኢክህለ ያብርህ ወኢአሐተ ጊዜ
የእሳት ብርሃንም አንዲት ሰዓት እንኳን ያበራ
ዘንድ አልተቻለውም ፤
ወኢፀዳለ ከዋክብት ብርሃን ዘቆሙ ለሥርዓተ
እንታክቲ ጽልመተ ሌሊት ።
ለዚች ለሌሊት ጭለማ ሊያበሩ የተፈጠሩ ብ
ሩሃን የሚሆኑ የከዋክብትም ብርሃን ያበራ ዘ
ንድ አልተቻለውም ።
፲፭ ወበሕቱ አስተርአየ ሎሙ ግብተ እሳት ባሕ
ቲቱ ዘፍጹም ግርማሁ እምዝንቱ ገጽ ዘያስተ
ርኢ ዘየአኪ እምገጻት እለ ኢያስተርእዩ ።
እምዝንቱ ገጽና እምገጻት ዘያስተርኢና እለ
ያስተርእዩ አንድ ወገን በዚህ ዓለም ከሚታይ
እሳት ግርማው ፍጹም የሚሆን እሳት ድንገ
ት ታያቸው እንጂ ፡አንድም ።እየራሱ ለማው
ጣት ከሰታ ከዶግ ተገኝቶ በዚህ ዓለም ከሚ
ታይ እሳት ግርማው ፍጹም የሚሆን እሳት
ድንገት ታያቸው እንጂ ።
አመ ረሰዩ ፃማ ዕበድ ።
ድካምን ባደረጉ ጊዜ አለ ጣዖትን ባመለኩ ጊ
ዜ ይኸውም ስንፍና ነው ።
ዘግብረ ሥራይ ።
ስርመማስን ቅጠል መበጠስን ባደረጉ ጊዜ ።
ዘወርቅ ወዘብሩር ትዕቢት ለዝላፉ በእለ ይጼ
ዕሉ ።
ዘለፋ ሊሆንባቸው ትዕቢት የሚሆን የወርቅ
የብር ጣዖትን ባመለኩ ጊዜ ግርማው ፍጹም
የሚሆን እሳት ድንገት ታያቸው እንጂ ኢክህ
ለ ያብርህ ብለህ እሥር ።
እስመ እለ አሰፈዉ ክመ ይስድዱ ሁከታ ለነ
ፍስ ድውይት ወድንጋጼሃ አድወዮሙ ለእሉ
ፍርሃት ዘሰሐቅ ።

በመከራ የተያዘች ሰውነትን ሁከቷን ድንጋጼ
ዋን ያጠፉ ዘንድ ተስፋ የሰጡ ኢያኔስ ኢያ
ንበሬስን ዋዛ የሚሆን ትንኝ አስፈርቷቸዋልና
፲፮ እስመ ኢያፈርሆሙ ምንትኒ ዘየሐውክ ነዐሰ
ወ ተሐዋስያን ዘይሰርር ወንዐስ እምእለ ይ
ትሐወሱ ሰደዶሙ ።
ይህ ስምንቱ መቅሠፍት ምንም ባያስፈራቸ
ው በነፋስ የሚበር ከፍጥረት የሚያንስ ትንኝ
ከሕይወት በሞት ክተድላ ደስታ በመከራ አ
ስወጥቶ ሰደዳቸው ።
ወእንፈጸሙ ጽንጉዓነ ።
የደነገፁ ሆነውም አሽሻቸው ። አንድም ። ከፍ
ጥረቱ ሁሉ በሚያንስ በነፋስ በሚበር በትንኝ
አጠፋቸው ።
፲፯ ወኢተክህሎሙ በርእየተ ነፋስ ዘይጕይይ እ
ምነ ኵሉ ገጻት ።
ከሰው ሁሉ ፊት በነፋስ አካል በሚሸሽ በ
ትንኝ ፊት መቆም አልተቻላቸውም ።ከመቅሠ
ፍቱ ሁሉ ይህ ጸንቶባቸው በፋታቸው በፍንጫ
ቸው ጥልቅ ጥልቅ እያለ ቢወጋቸው ዝሰ ይ
መስል አፅባዕተ እግዚአብሔር ብለዋል ።ይህ
ስ የእግዚአብሔር ፀብ ይመስላል ።አንድም የ
እግዚአብሔር ፃት ይመስላል ብለዋል ።
እስመ ምግባሩ ለእኩይ ዓምፆ ።
የእኩይ የፈርዖን ሥራው ዓመፅ ነውና ።
እንተ ይከውኑ ስምዓ ቦቱ ።
ሥላሴ ምስክርን የሚሆኑበት ።አንድም መቅ
ሠፍታቱ ምስክር የሚሆኑበት ።
ወይፈትሑ ላዕሌሁ ።
ሥላሴ የሚፈርዱበት ። አንድም መቅሠፍታቱ
እንገባሃለን ብለው የሚፈርዱበት የእኩይ
የፈርዖን ሥራውን ዓመፅ ነውና ።
፲፰ ወዘልፈ ውእቱ ይትዌከፍ ።
ሁለጊዜ ከሙሴ ከአሮን ትእዛዝ ይቀበላል ።
ወይገብር ግብረ ዘፁግ ወጠዋይ ፡
ወዲህ የጥመት ሥራን ይሠራል ።
እኀዘ ይትዓወቆ
ለልቡናው እየታወቀው ፨

፲፱ ወይኤጽር በሕሊና አእምሮ ። ዕውቀት
ባለው ልቡና እየተመለከተው ።
እስመ አኮ ምንትኒ ውእቱ ግርማ ፍርሃት እ
ለ ያስተሴፉ ትሕዝብተ ኵነኔ በሕሊና ።
በልቡናው በዚህ ባያጠፋኝ በዚህ ያጠፋኛል
ብሎ መቅሠፍቱን ያሰስብ ነበር እንጂ ምን
ምን ፍርሃትን ያደረገ አይደለምና የጥመትን
ሥራ ይሠራል ።
፳ ወእመሰ ተሰፍዎ ትኅዝብት ዘውስጥ ኀዳጥ
ወሕፀፅ ፈድፋደ ።
ፈጽሞ ጥቂት የልቡና ጥርጥር ቢኖር ።
ትትኄለይ በኢያእምሮ ወዕበድ እንተ ትሁብ
ፍኖተ ለኵነኔ ። ለፍርድ ምክንያትን የ
ምትሰጥ ባለማወቅ ነው በስንፍና ነው ተብላ
ትታሰብ ነበር ። አንድም ይኸውም ስንፍና ነው
፳፩ ወለእልክቱኒ ሶበ ከደነቶሙ እንታክቲ ሌሊት
እንተ ኢይትከሃል ፀዊሮታ ።
እሊህ ግብጻውያንን መታገሥ የማይቻላት የሌ
ሊት ጨለማ በሠወረቻቸው ጊዜ ።
እሙንቱ እንተ ዓርገት እማዕምቅተ ፃዕረ ሲኦል
ዘኢይትከሀል ፀዊሮታ ።
እሷን መታገሥ የማይቻላት በውነት ከበርባሮ
ስ የወጣች የሌሊት ጨለማ በሠወረቻቸው ጊዜ
ሀለዉ ይነውሙ ኪያሃ ዕለተ ።
ያችን ቀን ተኝተው ነበረ ።
፳፪ እስመ አደንገፅዎሙ መደንግፃን በዘይሰድ
ዎሙ በአርአየ ምትሐት ።
በሚአጠፉቸው ቸነዘብ ምትሐትን በማሳየት
የሚያስደነግፁ አጋንንት አስደንግፀዋቸዋልና ።
ወበዘያደክም ተስፋሃ ለነፍስ ።
የልቡና ተስፋንም በሚአጠፉ ገንዘብ ።
ወግብተ በጽሖሙ ድንጋፄ ወፍርሀት ዘኢ
ትሰፈውዎ ወኢትሐዘብዎ ።
ያላሰቡት ያልተጠራጠሩት ፍርሃት ድንጋፄ ድ
ንገት ደረሰባቸው ።
፳፫ ወከመዝ ኵሉ ዘሀሎ ህየ መኑሂ ዘከነ ።
በዚያ ያለሰው ሁሉ ማንም ማን የተደረገው
እንዲህ ነው ።

እመኒ ዘወድቀ ። የተቀመጠም ቢሆን ።
ወእመኒ ዘይትዓቀብ ውስተ ቤተ ሞቅሕ ተ
ሞቂሖ በሐፂን ።
በግርብረት ታሥሮ የሚጠበቅም ቢሆን ።
ወዘእንበለ ሐፂን ።
እግርብረት ሳይገባበት በይኑ ቁራኛ የሚጠበ
ቅም ቢሆን ።
እመሂ ሐረሳዊ ።
ገበሬም ቢሆን ።
ወእመሂ ኖላዊ ።
እረኛም ቢሆን ።
እመኒ ገባዒ ዘይፃሙ ለተገብሮታ ለምድር ።
ምድር ለማረስ ለመቆፈር የሚደክም የዕለት
ምንደኛም ቢሆን ።
ነቢሮ ውስተ ገዳም ።
በዱር ተቀምጦ ።
እስመ ተዓገሠ ይእተ ምንዳቤ ዕፅብተ ዘተራ
ከበቶ እንተ አልቦቱ ማኅለቅት ።
ፍጻሜ የሌላት የተገናኘችውን የምታስጨንቅ
መከራን ታግሦአልና ማንም ማን ያገኘው
መከራ እንዲህ ነው ።
እስመ ማኅበርሙ ተዓሥረ በአሐቲ ሞቅሕ
ሙቃሔ ጽልመት ።
ወገናቸው ባንዲት ጨለማ እግር ብረት ታሥ
ሯልና ።
፳፬ ወአምሳል ዘረከበሙ ከመዝ ።
ያገኛቸውም ምትሐት እንዲህ ነው ።
መንፈስ ዘይትፋጸይ ።
የሚያፏጭ ምትሐት ነው ።
አው ቃለ አዕፁቅ ዘሠናይ ድምፁ እምአዕዋ
ም ጽፉቃት እለ ይጼልሉ ።
የሚጋርዱ ጽፍቅ የሆኑ ከዛፎች የተነሣ ድም
ፁ ያማረ የአዕጹቆች ቃል ነው ።
፳፭ አው እምቃለ አእዋፍ ዘሠናይ ዜማሆሙ ።
ዜማቸው ያማረ ከአእዋፍ ቃል የተነሣ የሚ
ሰማ ድምፅ ነው እንደ ጉራማይሌ ።
፳፮ አው ድምፀ ምንብሓብሓተ ማይ ዘየሐውር
በኀይል ።

ገንትቶ የሚሄድ፡ የውሀ ሻሻቴ ድምፅ ነው ።
፳፯ አው ድምፀ ፀዋልዕት እለ ያንኰረኵሩ በግ
ርማ ።
በማስፈራራት የሚገለባበጡ የዋሾዎች ድም
ፅ ነው ።
፳፰ አው ሩፀተ እንስሳ እለ ያንፈርዕፁ ወኢይት
ረአይ ሩፀቶሙ ።
ወግሽተው የሚሄዱ ሩጫቸው የማይታይ የ
እንስሳት ሩጫ ነው ።
፳፱ አው ቃለ አራዊት እለ ይጥዕሩ በጥራዓ ቃ
ል መፍርሀ ።
በሚያስፈራ ቃል አሰምተው የሚጮሁ የአራ
ዊት ቃል ነው ።
አው ድምፀ ቃል ዘአድባር መፍርሃን ።
የሚያስፈሩ የተራሮች ቃል ድምፅ ነው ።
እለ ያወሥኡ ።
ቃልን የሚመልሱ ።
ወየዓልዉ ድምፀ በበይናቲሆሙ እምድምፀ አ
ዕዋፍ ወአራዊት ።
ከአራዊት ከአዕዋፍ ድምፅ የተነሣ ድምፅን
የሚወነጅሉ እለ ተቀብለው ድምፅን ያሚጮ
ሁ እንደ እናት ዋሪ እንደ ግልገል ዋሪ ።
፴ ከመዝ ውእቱ ምንዳቤ ዘመሠጦሙ ወአደን
ገፆሙ ።
ያልደነገጣቸው ያጠፋቸው መከራ እንዲህ ነው
እስመ ኵሉ ዓለም ሀሎ ይበርህ በብርሃን ጽ
ዱል ።
ዓለሙ ብሩህ በሚሆን ብርሃን አለና ።
ይፈጽም ግብሮ ዘእንበለ ጽርዓት ወኢክልዓት
ያለ መከልከል ያለ በዝን ሥራውን ይፈጽም
ነበርና ።
፴፩ ወለእልክቱሰ ባሕቲቶሙ ከደኖሙ ክበደ ሌ
ሊት አርአያሁ ለጽልመት ዘሀሎ ይንሥኦሙ
እኒህ ግብፃውያንን ግን ለብቻቸው ኋላ ያገ
ኛቸው ዘንድ ያለው የገሃነም ጨለማ አምሳ
ል የሚሆን ጽኑ ጨለማ ሠወራቸው ።
ወለሊሆሙ ለርእሶሙ እለ ይከብዱ እምጽል
መት ።

እሊህ ግብፃውያን ግን ለራሳቸው ከጨለማ
የሚጸኑ ናቸው ።

ምዕራፍ ፲፪ ።

፩ ውነበ ጻድቃኒከሰ ሀሎ ዓቢይ ብርሃን
በወገኖችኽ በጻድቃን በእስራኤል ዘንድ ግን
ደገኛ ብርሃን ነበረ ።
እስመ እልክቱ ከኑ ይሰምዑ ቃሎሙ ።
እሊህ ግብፃውያን ቃላቸውን ይሰሙ ነበርና ።
ወራእዮሙሰ ኢይሬእዩ ።
መልካቸውን ግን አያዩም ነበርና በወዳጆችኽ
በእስራኤል ዘንድ ግን ደገኛ ብርሃን ነበረ ።
፪ እስመ እሙንቱ ሀለዉ ይዘብጡ ለእለ ይፈት
ውዎሙ ።
እሊህ ግብፃውያን የሚወዱቸው እስራኤልን
ይደበድቧቸው ነበርና ።
ወሀለዉ ይትአኰቱ እንበይነ ዘአሕመምዎሙ
ለግፉዓን ።
የተበደሉ እስራኤልን መከራ ስላጸኑባቸውም
አበጀኽ እየተባባሉ እርስ በርሳቸው ይመሰጋ
ገኑ ነበርና ። ይዘበጡ በእለ ይፈትውዎሙ ይ
ላል እሊህ ግብፃውያን በሚወዷቸው በመቅ
ሠፍታቱ መከራ ይቀበሉ ነበርና ። የተበደሉ እ
ስራኤልንም መከራ ስላጸኑባቸው እርስ በርሳ
ቸው ይመሰጋገኑ ነበረና ።
፫ ወእሉሰ ተፈሥሑ በጸጋ ድኅነ ዘተፈነወ ሎሙ
እሊህ እስራኤል ግን በተላከላቸው ድኅነትን
በሚያሰጥ ተአምራት ደስ አላቸው ።
ወወሀቦሙ ዕሜተ አምደ እሳት ዘያበርህ ይም
ርሖሙ ፍኖተ መንገድ ዘኢይትአመር ።
የማይታወቅ መንገድን ይመራቸው ዘንድ የ
ሃይማኖታቸው ዋጋ የሚሆን የሚያበራ አም
ደ እሳትንም ሰጣቸው ።
፬ ወፀሐየ ዘኢየአኪ ውስተ ተአንግዶ ዘይትፌ
ቀር ።
በመንገድ የማያቃጥል የሚወደድ ። እንድም
ዘያዋኪ ይላል የሚያበራ ፀሐይንም ሰጣቸው

እስመ ለእልክቱ ይደልዎሙ ከመ ይኅጥኡ
ብርሃነ ።
ለእሊህ ግብፃውያን ብርሃኑን ያጡ ዘንድ ይገባ
ቸዋልና ።
፬ ወይትሞቅሑ ውስተ ጽልመት ።
በጨለማ ይጋዙ ዘንድ ይገባቸዋልና ።
እስመ አፀውዎሙ ለውሉድከ ወሞቅሕዎሙ
እለ በሙ ብርሃነ ሕግ ዘኢይበሊ ።
የማያልፍ የሕግ ዋጋ ያላቸው ዘኢይበሊ ብ
ሎ ለሕጉ ቀጸለለት ። እንድም ዘኢይበሊ ብ
ሎ ለዋጋው ቀጸለ ልጆችህ እስራኤልን አ
ሥረው አግዘዋቸዋልና ።
ዘሀሎ ይትወሀብ ሎሙ ለዓለመ ዓለም ።
ለዘላለም ለነሱ ይሰጥ ዘንድ ያለው እንዳልተ
ሠራ አድርጎ ዘሀሎ ይትወሀብ አለ ። እንድም
በሕጉ የሚገኘውን ዋጋ ዘሀሎ ይትወሀብ ሎ
ሙ ለዓለመ ዓለም አለ ።
፭ ወሶበ ሐለዩ ወመከሩ ይቅትሉ ውሉደ ጻድቃ
ን ወተገዲፎ ፩ ሕፃን ድኅነ ለዘለፋሆሙ ።
የጻድቃን የእስራኤልን ልጆች ይገሉ ዘንድ
ባሰቡ በመከሩ ጊዜ አንድ ሕፃን ሙሴ በባሕ
ር ወድቆ ዘለፋ ሊሆንባቸው ዳነ ።
ወቦቱ አጥፋዕከ ዘእንበለ ምሕክ መብዝኅተ
ውሉዶሙ ።
በዚህ በሙሴ ብዙ ልጆቻቸውን ያለርኅራኄ
አጠፋህ ።
ወማኅበሮሙ ኵሎ በማይ ብዙኅ ።
ስፉሕ ሲል ነው ወገናቸውንም ሁሉ በሰፊ
ውሀ አጠፋህ ።
፮ ለእንታክቲ ሌሊት አእመርዋ አበዊነ እምከ
መ ሶበ አእመሩ መሐላ ዘተከየዶሙ ቦቲ በ
ፍቅር ይዘከርዋ ።
በፍቅር ያስቧት ዘንድ የተማማለባትን መሐ
ላውን በወቁ ጊዜ አባቶቻችን ያችን ከግብጽ
የወጡባትን ሌሊት አወቋት ። እንድም ምእመ
ናን ያችን ከገሃነም የወጡባትን ሌሊት አወ
ቋት ። ከግብጽ የወጡባት ከገሃነም የወጡባት
ሌሊቱቱ አንዲት ናት ።

፯ ወተወከፍከ ሕዝብከ መድኃኒተ ለጻድቃን ።
ለወገኖችህ ለእስራኤል ድኅነትን አድርገህ ።
ወኅጕለ ለፀር ተቃራኒያን ።
እስራኤልን ለሚጣሉ ለግብጻውያንም ጥፋትን
አድርገህ ወገኖችህ እስራኤልን በረድኤት ተ
ቀበልሃቸው ። እንድም ለምእመናን ድኅነትን
አድርገህ ። ምእመናንን ለሚጣሉ ለአጋንንት
ጥፋትን አድርገህ ወገኖችህ ምእመናንን በል
ጅነት ተቀበልሃቸው ።
እስመ ዘከመ ቀሠፍከሙ ለእለ ይትቃረኑ ።
እስራኤልን የሚጣሉ ግብጻውያንን እንዳጠፋ
ሃቸው ።
ከማሁ ሶበ ጸዋዕከነ አክበርከነ ።
እንደዚሁም ሁሉ ወዳንተ ባቀረብከን ጊዜ
አስረከበኸናልና እኛን ወገኖችህ እስራኤልን
በረድኤት ተቀበልከን ።
፱ እስመ አግበርከ ጻድቃን ሀለዉ ይሠውዑ
መሥዋዕተ ተድላ ሠናየ ።
ይሠውዑ መሥዋዕተ ግሥ ነው ጻድቃን የ
ሚሆኑ ባሮችህ እስራኤል ተድላ ደስታን ያደ
ርጉ ነበርና ።
ወወደዩ ውስተ ልቦሙ ሕገ መለኮትከ በተሰ
ናዕዎ ።
በመስማማት የጌትነትህንም ሕግ በልቡናቸው
አሳደረዋልና ።
፲ ወበዝንቱ አምሳል ተወክፉ ቅዱሳን ሠናያተ
በዚህ አምሳል ቅዱሳን እስራኤል ተድላ ደ
ስታውን ተቀበሉ ፤
ወምንዳቤሂ ለእለ ይደልዎሙ ።
መከራውም ለሚገባቸው ለግብጻውያን ነው
፲፩ አበዊነሰ ሀለዉ ይሰብኩ ፍሥሐ እንዘ ይሴ
ብሑ ።
አባቶቻችን አንተን እያመሰገኑ ተድላ ደስታ
ውን ይናገሩ ነበር ።
ወይትራከብ ቃላቲሆሙ ምስለ ጽራሐ ብካየ
ጸላእት እንዘ ኢየኀብር ንባበሙ ።
በዜማ ሳይተባበር ምስጋናቸው ከጠላቶቻ
ቸው ከልቅሷቸው ጩኸት ጋራ ይገናኝ ነ

በር እንዘ ኢየኀብር ንበበሙ አለ የግብጻ
ውያን ለቅሶ የእስራኤል ምስጋና ነውና ።
፲፪ ወአዕማትኒ ያድምጻ ቃለ ሰቈቃው በእንተ
ደቂቆን ።
ባሮችም ስለልጆቻቸው ሞት የልቅሶውን ድ
ምፅ ይሰሙ ነበረ ። አንድም ። ወእማትኒ ይ
ላል እናቶቻቸውም ስለልጆቻቸው ሞት የል
ቅሶውን ድምፅ ይሰሙ ነበረ ።
፲፫ ወቍነኔ ገብር ምስለ እግዚእ በመቅሠፍት
ተአረየ ።
የባሪያው መቻያ ከጌታው ጋራ በመቅሠፍት
ተካከለ ።
፲፬ ወለሐራዊኒ ምስለ ንጉሥ ዕሩየ ረከበቶሙ
ዛቲ ሕማም ።
ገባሬውንም ከንጉሡ ጋራ የተካከለ ሆኖ ይ
ሕቺ መከራይቱ አገኘቻቸው ።
ወኵሎሙ ኅቡረ በ፩ አምሳል ሞቱ ።
ባንድ በሞተ በኵር ሁሉም ባንድነት ሞቱ ።
፲፭ ወቦሙ አብድንት ሙታን ዘአልቦሙ ኍልቍ ።
ስፍር ቍጥር የሌላቸው የሞቱ አሬሳዎች
ነበሩ ።
እስመ ሕያዋን ኢክህሉ ይቅብርዎሙ ለምው
ታን ።
ሕያዋኑ ሙታኑን ይቀብሯቸው ዘንድ አልተ
ቻላቸውምና ።
፲፮ እስመ በአሐቲ ሰዓት ጠፍዓት ወማሰነት ክብ
ርት ልደቶሙ ።
ባንዲት ሰዓት የከበረች ልደታቸው ፈጽማ
ስለጠፋች ሕያዋኑ ሙታኑን ይቀብሩ ዘንድ
አልተቻላቸውምና ቍጥር ስፍር የሌላቸው
የሞቱ አሬሳዎች ነበሩ ።
እስመ በእንተ ሥራያት ኢአምኑ ኵሎ መቅ
ሠፍተ ዘረከቦሙ ።
ኢያኔስ ኢያንበሬስ ስለሚያደርጉት ምትሐት
ያገኛቸው ዘጠኙን ሁሉ መቅሠፍት አላመ
ኑምና ።
፲፯ ወበጥፍአተ በኵሮሙ አእምሩ ከመ ሕዝብ
ውሉደ እግዚአብሔር እሙንቱ ።
በሞተ በኵር ጊዜ እሊህ እስራኤል የእግዚ
አብሔር ልጆች እንደሆኑ አወቁ ።
እስመ ሶበ ከደና ለኵላ ፍጥረት ኀድዓት ወ
አርምሞ እንተ ኵሎ ትመልክ ።
ሁሉን የምትገዛ ጨለማ ፀጥታ ፍጥረቱን ሁሉ
በሸፈነቻት ጊዜ ።
፲፰ ተበቀላ ለይእቲ ሌሊት ቃልከ መዋዒ ወፀባዒ
ወመስተቃትል ዘይክል ኵሎ ።
ሁሉን የሚገዛ አርበኛ አሸናፊ የሚሆን ቃ
ልህ ያችን ሌሊት ተበቀሎባታልና ።
እምሰማያት ውስተ ማእከሎሙ ለአዕሩር እለ
ሎሙ መንግሥት ከመ ይሥርዎሙ ዘእንበለ
አድልዎ ትእዛዝከ ቀኒቶ ሰይፈ ማእከሎሙ
ወመልዓ ኵሎ ደዊሆሙ ሞተ ።
ያለማድላት ያጠፋቸው ዘንድ ትእዛዝህ የተ
ሳለ ሰይፍን ታጥቆ ከሰማይ ወርዶ መንግ
ሥት ባላቸው በግብጻውያን መካከል በቆመ
ጊዜ ደዌያቸው ሁሉ ሞትን መላ ። አብነት ኵሉ
ቀኀስል ነበረ እንዘ ያደዊ ወእምድኅሬሁ ቀ
ተለ ብድብድ ይላል ።
፲፱ ወገሠሦሙ እምሰማይ ወተጽዕኖሙ እምድር ።
ተጽዕኖሙ እምሰማይ ወገሠሦሙ እምድር
ሲል ነው ከሰማይ እሳት በረድ ወርዶ ተጫ
ናቸው ፤ ከምድርም ተሳቦ ቀንዳማ ትል ዛጐል
ልብሱ ጓጒንቸር አጠፋቸው አንድም ከሰ
ማይ ቅዱስ ሚካኤል ወርዶ አጠፋቸው ከም
ድር የተገኙ ሙሴ አሮንም አጠፏቸው አን
ድም እንደ ቀስተ ደመና የሆነው ተናደባ
ቸው አረፍት በይምን ወአረፍት በጸግም ያ
ለውም ተናደባቸው ።
፳ ወሆከሙ እሚሃ በምትሐተ ላህም ጸዋጋን ።
ያን ጊዜ ጠማሞች የሚሆኑ የላሞች ምት
ሐት አወከቻቸው ።
ወሰፈነት ላዕሌሆሙ ድንጋጼ እንተ ኢተሐ
ዘብዋ ።
ያላሰቧት ድንጋጤም በርሳቸው ሰለጠነችባቸው
፳፩ ወበ እምኔሆሙ ዘይወድቅ ውስተ ክልእ ገጸ
መከኒ እንዘ መንፈቁ ምውት ።

ወእንዘ መንፈቁ ሕያው ያለበት ነው ከነዚ.ህ ከላሞች እኩሌታው ሕያው እኩሌታው ም ውት ሆኖ በሌላ ቦታ የሚወድቅ አለ ።
ወከሠተ ሎሙ ምክንያተ እንተ በእንቲአሃ ይመውቱ ።
በዚ.ች በምትሐቲቱ የሚሞቱበትን ምክንያት ገለጸላቸው ።

፳፪ እስመ አሕላም እለ ሆከዎሙ አቅደሙ ነገ. ሮቶሙ ዘንተ ከመ ኢ.ይትኰነኑ ዘእንበለ አእ ምሮ ።
ሳያውቁ እንዳይጠፉ ያወኳቸው ላሞች ሞታ ቸውን አስቀድሞ ነግረዋቸዋልና ።
እስመ በእንተ ምንት ይረክበሙ ሞት እኩይ ወይቀትሎሙ ።
በምንም በምን ክፉ ሞት እንዲ.ያገኛቸው እን ዲ.ያጠፋቸውም አስቀድመው ነግረዋቸዋልና የ ሚሞቱበትን ምክንያት ገለጸላቸው እኩሌታው ሕያው እኩሌታው ምውት ሆነው መታየታ ቸው እኩሌታችሁ በግብጽ እኩሌታችሁ በኤ ርትራ ሂዳችሁ ትወድቃላችሁ ሲሏቸው ነውና

፳፫ ወበ እምነ ጻድቃን ዘረከበሙ መከራ ሞት ቀዲሙ ።
መከራ ብቻ በግብጻውያን አይደለም ቀድሞ ለሞት የሚያበቃ መከራ ከእስራኤልም ያገ ኛቸው አሉ ።

፳፬ ወኮነ በገዳም ።
በምድረ በዳ እንዲህ ሆነ ።
ድቀት አውደቀ እምኔሆሙ ብዙኃነ ።
ከነ ያለውን ድቀት አውደቀ ብሎ አመጣው ከሊ.ህ ከእስራኤል መቅሠፍት ብዙ ሰዎችን አጠፋ ።

፳፭ ወበሕቱ መዐት ኢ.ኮንደየ ብዙኃ መዋዕለ ።
ነገር ግን መዓቱ ብዙ ዘመን አልዘገየም ፤
እስመ ብእሲ ዘአልበ ነውር አፍጠነ ወተፃብዓ ነሢ.አ ንዋየ ሐቅል ።
ነውር ነቀፋ የሌለበት አሮን የሚዳ ፀብቱን ይ ዞ ፈጥኖ ተዋግቷልና ።
ዘቅኔሁ ኤፋደ ጸሎት ወዕጣን ።
ነሢ.አ ንዋየ ሐቅል ያለውን ዘቅኔሁ ኤፋደ ጸ ሎት ወዕጣን ብሎ አመጣው ጸሎት የሚያደ ርግበት ዕጣን የሚያጥንበት የሚያገለግልበት ኤፋድን ለብሶ ተዘከር አብርሃምሃ ይስሐቅሃ ወ ያዕቆብሃ መሃከ ሕዝበከ ብሎ አርቆላቸዋልና መዓቱ አልዘገየም ።

፳፮ ወረከበ ሞገሰ ለአስተሥርዮ ።
ኃጢአታቸውን ለማስተስረይ አንድም ለአስተ ርእዮ ይላል በእግዚአብሔር ፊት ለመገለጽ በለሟልነትን አገኘ ።
ተቃወመ መዐተ ። መዐቱን ተቀዋወመ ።
ወአኅሥአ መቅሠፍተ ።
መቅሠፍቱንም ፀጥ አደረገ ።

፳፯ ወአርአየ በዝንቱ ርእሰ ከመ ላዕከ ዚ.አከ ውእቱ
በዚ.ህ ምራሱን ያንተ መልክተኛ እንደሆነ አሳየ
ወሞዐ ማኅበሮሙ ለእለ ያጠፍኡ ።
እስራኤልን የሚያጠፉ የደዊያትንም ወገን ድ ል ነሣ ።

፳፰ አኮ በኃይል ዘሥጋ ።
ድል መንሣቱም በሥጋዊ ኃይል አይደለም
ወኢ.በግብረ ንዋየ ሐቅል ።
በሚዳ ፀብትም ሥራ አይደለም ።

፳፱ አላ አግረረ ዘይቀሥፍ በቃለ ዚ.አከ ።
ደዌያትንም በሚያጠፋ በቃልህ ድል ነሣ እንጂ
በዘአዘከረ ሎቱ መሐላ አበው ወኪ.ዳኖሙ ።
ተዘከር አብርሃምሃ ይስሐቅሃ ወያዕቆብሃ መሃ ከ ሕዝበከ ብሎ የአበውንም መሐላ በማሳሰብ ነው እንጂ ።

፴ እስመ ሰበ ይወድቁ ሙታን በበይናቲሆሙ ዘ ኢ.ይትኌለቍ ብዝኆሙ ።
ብዛታቸው የማይቆጠሩ ሙቶች በየራሣቸው በ ወደቁ ጊዜ ።
ወቀዊሞ ማዕከለ ሕያዋን ወሙታን ከተረ መዐተ
በሙታኑና በሕያዋኑ መካከል ቆሞ መዐቱን ፀ ጥ አድርጓልና ።

ምዕራፍ ፲፱ ።

፩ ወፈለጠ ፍኖተ ለሕያዋን ።
ለሕያዋኑ መንገድ ለይቷልና ማለት ሕያዋኑን
በንድ ወገን ሙታኑን ባንድ ወገን አድርጓቸ
ዋልና በሥጋዊ ኃይል አይደለም ።
፪ እስመ ኵሉ ክህነተ ዓለም ሀሎ ዲበ አጽፈ
ልብሱ ።
ሰውን የሚያገለግልበት ክህነቱ በልብሱ አለ
ና ። አንድም አጽፈ ልብሱ ባለው ጽንፈ ል
ብሱ ይሳል በልብሱ ጫፍ አለና ።
ወስብሐተ አበው ዲበ መትከፍቱ እምአዕባነ
ባሕርይ ግሉፋን ።
ባሕርይ በሚባሉ አዕናቍ የተቀረጹ የአበው
ስምም በጫንቃው ላይ አለና ።
ወዕበየ ዚአከ ዲበ አክሊለ ርእሱ ።
በራሱ ላይ ባለ አክሊል ላይ አኽያ ሸራኽያ አ
ልሻዳይ የሚባል ስምህ አለና ።
፫ ወተዐተቱ በዝንቱ እለ ያኅጕሉ ።
በዚህ እስራኤልን የሚያጠፉ ደዌያት ራቁ ።
ወአፍርሀዎሙ እሉ ምግባራት ።
እሊህ ሥራዎች አስፈሯቸው
እስመ መቅሠፍትኒ ባሕቱ እምአከለ ።
ነገር ግን መቅሠፍቱ በበቃ ነበርና አለ ጨር
ሶ ባጠፋቸው ነበርና አንድም በአሮን ስም ሆ
ነበት እንጂ መቅሠፍቱ በበቃ ነበረ ጨርሶ
ያጠፋቸው ነበር ።
፬ ወለረሲአንሰ ፀንዓ መዐትከ ላእሌሆሙ እስከ አ
ኅለቀት ለዝሉፉ ዘእንበለ ምሕረት ።
ያለርኅራኄ ፈጽሞ እስኪያጠፋቸው ደርሶ አን
ተን በዘነት በግብጻውያን ግን መዐትህ ፈጽሞ
ጸናባቸው ።
፭ እስመ አቅደሙ አእምሮ ምግባራቲሆሙ ዘይ
ከውን ።
አስቀድሞ የሚደረገውን ሥራቸውን አውቋልና
እስመ እሙንቱ ሜጥዎሙ እምሐዊር ።
እስራኤልን ከመሄድ እሊህ ግብፃውያን ከልክ
ለዋቸዋልና ።
ወዓዲ ፈነዎሙ በብዙኅ ጕጕዓ ።
ዳግመኛም በብዙ ችኰላ ሰዶዋቸዋልና ።
፮ ወሶበ ነስሑ መረዱ በረዊፅ ወዴገንዎሙ እ
ንዘ ይብሉ ።
አንድ ከበሮቻችን አንድ ከከብታችን አልሆን
ብለው በተፀፀቱ ጊዜ በችኰላ ጠብጥበው ተከ
ተሏቸው ።
እስመ መዋግድ ሀልው በቅድሜሆሙ ።
ኤርትራ በፊታቸው አለና ብለው ።
፯ እስመ ዓዲ እንዘ ውስተ ላህ ሀለዉ ።
እሊህ ግብጻውያን ገና በሀገራቸው ሳሉ ።
እንዘ ያስቈቅዉ ወይግዕሩ ዲበ መቃብረ አ
ብድንቲሆሙ ።
ልጆቻቸው በተቀበሩበት መቃብር ላይ ሲያ
ለቅሱ ሲጮሁ ።
፰ ሰሐበሙ ክልዕ ሕሊና ዕበድ ወእለ አስተ
ብቍዑ ኅቤሆሙ ከመ ይሑሩ ወአውጽእ
ዎሙ ።
ይሄዱላቸው ዘንድ ወደማለዷቸው ውጡልን
ውጡልን ወዳሏቸው ወደእስራኤል አንድ ከ
ከብታችን አንድ ከበሮቻችን አልሆን የሚል
ልዩ የሚሆን የስንፍና አሳብ ስቧቸዋ
ልና ።
መረዱ በረዊፅ ይዴግንዎሙ ከመ ሰብእ እለ
ተኀጥኡ ።
እንደ ከበለለ ሰው ይከተሏቸው ዘንድ በች
ኰላ ጠበጠቡ ።
፱ ወሰሐበቶሙ ውስተ ዝንቱ ግብር ፍጻሜ ም
ንዳቤ እንተ ደለዉ ።
ወደምትገባቸው ያሥሩ መቅሠፍት ፍጻሜ ወ
ደምትሆን ወደስጥመት ሳበቻቸው ።
፲ ወአስሐቶሙ ርስዓት ።
ዝንጋዔም አሳታቸው ።
ወዘረከበሙ ኢተዘከሩ ።
ያገኛቸውንም አሥሩን መቅሠፍት አላሰቡ
ትም ።
ከመ ይፈጽሙ ወይምልኡ ኵነኔ ዘነትገ በኵ
ልቁ ኵነኔያት ።

ከመ ይፈጽሙ ኵነኔ ዘነትገ ወይምልዑ ኵነኔ
እምነ ኵልቄ ኵነኔያት ብሎ ይገጥሚል አስ
ራ አንደኛውን መቅሠፍት ስጥመትን ይፈጽ
ሙ ዘንድ ። አንድም ከስራ አንደኛው መቅሠ
ፍት የጐደለ ስጥመትን ይመሉ ዘንድ ኢ.ተ
ዘከሩ ብለህ እሠር ።
፲፩ ወሕዝብከሰ መንክረ ፍኖተ ኀለፉ ።
ወገኖችህ እስራኤል ግን ድንቅ መንገድን ሄ
ዱ ፍኖተ መንክረ አለ ፤ ቀን ዓምደ ደመና
ሆኖ የመራቸው ሌሊት ዓምደ እሳት ሆኖ ይ
መራቸው ነበረና ።
ወእልክቱሰ ሞተ ነኪረ ረከቡ ።
እሊህ ግብጻውያን ግን ልዩ ሞትን አገኙ ።
፲፪ እስመ ኵሉ ፍጥረት ተመሰለት መልዕልቶሙ
ምስለ አንጋዲሃ ።
ከሥኑ መቅሠፍት ጋራ ፍጥረት ስጥመት ሰ
ብአ ትክት ሰብአ ገሞራ በጠፋበት መቅሠፍ
ት ተመስላባቸዋለችና ። አንድም ተመሳለሰት
ይላል ፍጥረት ኤርትራ ካዞ ከጐማሬ ጋራ
በላያቸው ላይ ተመላልሳባቸዋለችና ።
እንዘ ዓዲ ትትለአክ ዘተአዘዘት ቦቱ ትእዛዘ
ከመ ይትዓቀቡ ቦቱ ደቂቅከ ዘእንበለ እከይ
በዳኅና ።
ወዲህ ያለክፉት በደኅንነት ልጆችህ እስራኤ
ል ይጠበቁበት ዘንድ የታዘዘችውን እያገለ
ገለች ትመላለስባቸዋለችና እሊህ ግብጻውያን
ልዩ ሞትን አገኙ ።
፲፫ ወደመና እንተ ከነት ትጼልል ትዕይንተ ።
ደመናም እስራኤልን የምትጋርድ ሆነች ።
ወተርእየት እምነ ዘቀዳሚ ማይ ርግዕተ ።
ውሀይቱም ከቀደመው ይልቅ የረጋች ሆና
ታየች ።
፲፬ ወሥርፀተ ምድር ይብስት ። የደረቀችም
ምድር ኤርትራ የለመለመች መስክ ሆነች ።
ወእስተርአየ እምባሕረ ኤርትራ ፍኖት ዘእን
በለ ማዕቅፍ ።
በባሕረ ኤርትራም ያለ መሰናክል መንገድ
ታየ ።

፲፭ ወእምውስተ ማዕበል ኀዩል ጺአተ ሐመል
ማል እንተ ዲቤሃ ኀለፉ ኵሉ ሕዝብከ እንዘ
ይትከደኑ እዴከ ክብርተ ወመንክራዕተከ ልዕ
ልተ ።
ክብርት ልዕልት በምትሆን ሥልጣንህ ተሠ
ውረው ወገኖችህ እስራኤል ባለፉበት በማዕበ
ሉም የለፋ መስክ ታየ ።
፲፮ አመ ሶበ ርእዩ ምግባረ መንክረ ለይእቲ እ
ዴከ ሰብሕዋ ። ድንቅ ሥራንም ባዩ
ጊዜ ይህችን ሥልጣንህን አመሰገኑዋት ።
እስመ እሙንቱ ተርእዩ ከመ አፍራስ ወአ
ንፈርዓፁ ከመ አሥዋር እንዘ ይሴብሑ ኪ
ያከ እግዚኦ ዘአድኀንከሙ ።
አቤቱ ያዳንኻቸው አንተን ሲያመሰግኑ እ
ንደ ፈረስ እንደ ገች ሲዘሉ ታይተዋልና ።
እስመ ተዘከሩ በስከየተ ምግባሪሆሙ ።
ግብጻውያንን ሥራቸውን በማከሰስ ። አንድም
የአበውን ሥራ በማማፀን አስበዋልና ።
፲፯ እፎ አውጽአት ምድሮሙ ሀየንተ ልደተ
እንስሳ አኮተ ።
የእንስሳትን ፍጥረት ታስገኝ ስለነበረ ፈን
ታ ተቈናጣጭ ዝንብን እንዴት አስገኘች
ወአውጽአት ባሕርኒ ሀየንተ ልደተ ዓሣ
ብዙኀ ቈርነናዓተ ።
ባሕርም በውሀ የሚኖሩ የዓሣትን ፍጥረት
ታስገኝ ስለነበረ ፈንታ ብዙ ተሳቢ ቀንዳ
ማ ትል ዘጐል ልብሱ ጓጐንቸርን እንዴት
አስገኘች ።
፲፰ ወእምድኅረዝ አመ ሰሰይከሙ ርእዩ ል
ደተ አዕዋፍ ሐዲስ ።
ከዚህ በኋላ መናውን በመጥገባቸው ጊዜ
አዲስ የሚሆን ታላቅ ታናሽ ድርጭት የባ
ሕር ዶሮ ሲያዩት ከሻዋ ሲበሉት ስብ አዩ
ወሰበ ፈተዉ ፍትወተ ወሰአሉ መብልዓ
ፍግዓ ወተደላ ዓርገ እምውስተ ባሕር ለ
ኑዛዜ ፍትወቶሙ ብዙኀ ድርጭ ።
መኑ እምአብልዓነ ሥጋ ብለው በተመኙ
ጊዜ ከባሕር ውስጥ ፈቃዳቸውን ለመፈ

ጸም ብዙ ታላቅ ታናሽ ድርቂት የባሕር
ዶሮ ሲያዩት ከሸዋ ሲበሉት ስብ ወጣላቸው
፲፱ ወመጽአት መቅሠፍት ዘኢርኅቀት እመብር
ቅት ላዕለ ኃጥአን እንተ ትትሜሰል በኃ
ይለ መቅሠፍታተ ተአምር ዘተገብረ ቅድመ
አስቀድሞ በተደረገ በተአምራቱ ባደረጋት
በግብጻውያን መቅሠፍት የምትመስል በእ
ስራኤል ላይ መጣች ።
፳ እስመ እሙንቱ በጽድቅ ተኰነኑ ዘከመ ድ
ልወተ እከዮሙ እስመ ፈቀዱ ጸሊዓ እና
ግድ በሕቁ ዘየአኪ ።
ፈጽሞ የሚከፋ እንግዳ መጥላትን ስለወ
ደዱ እሊህ ግብጻውያን እንደ ክፋታቸው
መጠን በውነት ተፈርዶባቸዋልና ።
ወእሉሰ ተወከፉ እለ ኢየአምርዎሙ እመ
በጽሑ ።
እሊህ እስራኤል ግን ሰብአ ገባዖን ወደ
ሳቸው በደረሱ ጊዜ የማያውቋቸውን ተ
ቀበሏቸው ።
፳፩ ወእልክቱሰ ቀነይዎሙ ለእለ ተአንገዱ ኀ
ቤሆሙ እንዘ ያሜንዩ ሎሙ ወይበቀሉዎሙ
እሊህ ግብጻውያን ግን በጎ ሲያደርጉላቸው
ሲረዷቸው ሲጠቅሟቸው በነሱ እንግዳ የ
ሆኑ እስራኤልን አስጨንቀው ገዟቸው ።
አከ በዝንቱ በሕቲቱ እላ ይኩን ለምግ
በራቲሆሙ ዋሕየ ወሐተታ ።
ለሥራቸው መጐብኛ መመርመሪ ይሆን ዘ
ንድ ነው እንጂ ክፋታቸው በዚህ ብቻ አ
ይደለም ።
፳፪ እስመ ኮኑ ይትዌከፍዎሙ በክብድ ለእለ
ተአንገዱ ኀቤሆሙ ።
በነሱ እንግዳ የሆኑ እስራኤልን በማስጨ
ነቅ ይቀበሏቸው ነበረና ።
ወእሉሰ ሀለዉ ይትዌከፉ በአብዕሎ ለእለ
ተሰተፉ ዘሎሙ ጸድቃን ።
እሊህ እስራኤል ግን ጸድቃንነት ያላቸው
በግብር አንድ የሆንዋቸው ሰብአ ገባዖንን
በማክበር ይቀበሏቸው ነበር ።

፳፫ ወሰበ አሕመምዎሙ በብዙኅ ፃዕር ተቀሥ
ፉ በኃጢአ ንጻሬ ዘከመ እልክቱ እለ ተ
ጋብኡ ኀበ ኆኅተ ጻድቃን ።
እነዚህ ግብጻውያን እስራኤልን በብዙ ጭ
ንቅ በስጨነቋቸው ጊዜ ከሎጥ ከኤልሳዕ
ደጅ የተሰበሰቡ ሰዎች ብርሃን እንዳጡ ብ
ርሃን አጥተው ጠፉ ።
እስመ ግብተ ተወድዩ ውስተ ጽልመት ጽ
ፉቅ ።
በሚዳሰስ ጨለማ ድንገት ተግዘዋልና ፣
፳፬ ወዘሉ እምኔሆሙ ሀሎ የኀሥሥ ፍኖተ
ምብዋእ ዘኆዋኀወ ቤቱ ።
ከነዚህም አንዱም አንዱ ሁሉ የቤቱን ደ
ጃፍ መግቢያ መንገድ ይፈልግ ነበር ።
፳፭ እስመ ፈለሱ በሙ ወተመይጡ ብርሃናት
እምፍጥረተ ዚአሆሙ ።
እሊህ ፀሐይ ጨረቃ ከዋክብት ከግብራቸ
ው ተለውጠውባቸው ነበረና ።
፳፮ እስመ ከመ ቃለ መዝሙር ይትዌለጥ በ
አእምሮ ቃለ ዜማሁ ። የዜማውን
ነገር በማወቅ የበገናው ስም እንዲለወጥ ፣
ወይኄሉ ዘልፈ ርቱዓ ውስተ ዜማሁ ከመዝ
ሁልጊዜ የቀና ሆኖ በዜማው እንዲህ ጸ
ንቶ እንዲኖር ። ይህ አማሪት ነው ይህ ቡዝ
ነው ይህ ድንጕል ነው ተብሎ ።
፳፯ ግብርሂ ዘይሰፈር ፍጹመ በነጽሮ እለ ተ
ገብሩ በሀላዌሆሙ ።
ፈጽሞ በማየት የሚሰፈር እለ የበቃ በኬ
ክሮስ ያልበቃ በጫማ የሚሰፍሯቸው በያ
ናወራቸው የተፈጠሩ ፀሐይ ጨረቃ ተለው
ጠውባቸዋልና የኀሥሥ ፍኖተ ምብዋእ ብ
ለህ እሠር ።
፳፰ እስመ ፍጥረተ የብስ ተመየጡ ውስተ ማያት
በዚያ ወራት እንዲህ ይለዋወጥ ነበርና የየ
ብስ ፍጥረት የሚሆኑ እንበጣ እሳት ወደ ውሀ
ተመልሰዋልና ።
፳፱ እለሰ ይትሐወሱ ወይፀብቱ ውስተ ማይ ተመ
ይጡ ሑረቶሙ ውስተ ምድር ።

በውሀ ውስጥ የሚኖሩ በውሀ የሚዋኙ ግን
ተሳቢ ቀንዳማ ትል ዘጕል ልብሱ ጓጕንቸር
የነዚህ አናወራቸው ወደየብስ ተመልሱዋልና
የበቃ በኬክሮስ ያልበቃ በጫማ የሚስፍራቸ
ው ፀሐይ ጨረቃ በያናወራቸው ሊኖሩ የተፈ
ጠሩ ተለውጠባቸዋልና የጎሥሥ ፍኖተ መ
ባእ ብለህ እሥር ።
፲፱ ወእሳትኒ ኀየለ ኃይሎ ውስተ ማያት ።
እሳቱም በውሀው ውስጥ ሠለጠነ ።
፳ ወማይኒ ኀብዓ ፍጥረተ ሀላዌሁ ።
ውሀም የባሕርዩን ተፈጥሮ ሠወረ አለ ማጥ
ፋት ነበር ሥራው የማያጠፋ ሆነ ።
፳፩ ወላህበ ነድሂ ዘፍጡነ ይማስን በዘኢከነ ግብሩ
ፈጥኖ የሚጠፋ የእሳቱም ዋዕይ ሥራው ባይ
ደለ ሥራ ጸንቶ ።
ኢያጸማሕየየ ሥጋ እንስሳ እለ ፍጡነ ይማ
ስኑ እንዘ ይትወላወል ወያንሶሱ ውስቴቶሙ
በእንስሳቱ መካከል እየተመላለሰ ወዲያ ወዲ
ህ እያለ ፈጥነው የሚጠፉ የእንስሳትን ሥጋ
አላቃጠለም ።
፳፪ ወዘመደ ፍጥረትኒ ዘኢይበሊ ኢመስዎ ለአስ
ሐትያ ዘፍጡነ ይትመሰው ። የማይጠፋ
የሀያ እንዲ ፍጥረት ወገን የሚሆን ፀሐይ
ፈጥኖ የሚቀልጥ ውርጭን አላቀለጠውም ።
፳፫ እስመ በኵሉ ግብር እግዚኦ አዕበይከ ክብ
ረ ሕዝብከ ወሰባሕከ ።
አቤቱ በሥራው ሁሉ የወገኖችህን ክብር
ከፍ ከፍ አድርገሃልና ወገኖችህንም አከብረሃ
ልና ።
በኵሉ ዘመጽአ ኀቤነ ኢያሰሰልከ ።
ወደኛ በመጣው መከራ ሁሉ ረድኤትህን ከ
ኛ አላራቅህም ፤
ወኢተዓወርከ እምኔነ በኵሉ ጊዜ ።
በየጊዜው እኛን ቸል አላልከነም ።
ወበኵሉ መካን አንተ ትሄሉ ሀየ
በየቦታው ሁሉ አንተ በዚያ ትኖራለህ ፤
ተፈጸመ ጥበበ ሰሎሞን ወልደ ዳዊት ንጉሠ
እስራኤል ወስብሐት ለእግዚአብሔር አሜን
አነቃቅቶ ላስጀመረን አተጋግቶ ላስፈጸመን
ለእግዚአብሔር ክብር ምስጋና ይግባውና የእ
ስራኤል ንጉሥ የዳዊት ልጅ ሰሎሞን የተና
ገረው ጥበብ መላ ተፈጸመ ።